

REVISTA

Suflet de femeie

30

sufletdefemeie.ro

PUTEREA DECIZIEI

*Fiti
bucuroși*

mai spune,

Doamne

a trăi o viață cu:

scop și pasiune

RECUNOȘTINȚĂ

vs.

NEMULȚUMIRE

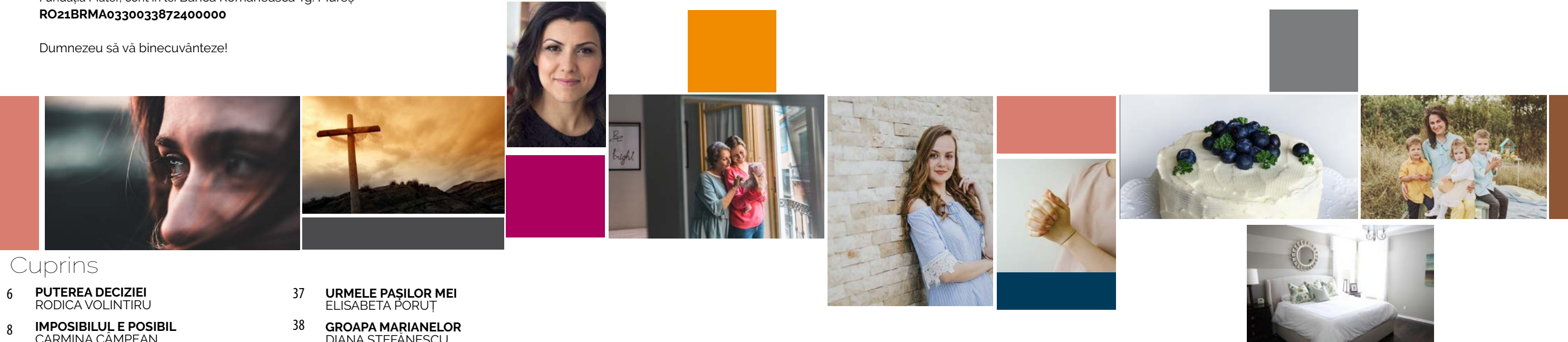

Colectivul de redacție *Suflet de femeie* vă mulțumește!

Venim spre Dumneavoastră cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru ca împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie," nu ar fi ajuns la numărul 30, fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător. De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu oboșim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu", (2 Corinteni 9:7). Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

e-mail: **contact@sufletdefemeie.ro**
Fundația Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO21BRMA0330033872400000

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Cuprins

6	PUTEREA DECIZIEI RODICA VOLINTIRU	37	URMELE PASILOR MEI ELISABETA PORUȚ
8	IMPOSIBILUL E POSIBIL CARMINA CÂMPEAN	38	GROAPA MARIANELOR DIANA ȘTEFĂNESCU
12	PUTEREA CUVÂNTULUI ALEXANDRA DOGARU	39	URMAȘII LIDIA ALDEA
14	DESPRE INVIDIE LIDIA APESCĂRIȚEI	40	MAI SPUNE DOAMNE GETA LUPOIU
16	FEMEIA PRIN OCHII LUI DUMNEZEU ALINA ELENA ROȘU	41	CONFESIUNI DE CREDINȚĂ MARIA PETRUȘ
18	ATITDINI CREȘTINE VICTORIA NATEA	42	VIAȚA TRĂITĂ DIN ABUNDENȚĂ PERLA HĂDĂREAN
20	MAMĂ, ROAGĂ-TE PENTRU MINE ANA MAGDICI	43	ÎNALTUL PRIVILEGIU AL RUGĂCIUNII MARIA SALA
22	NUIAUA DISCIPLINEI PAULA DEJEU	44	RECUNOȘTINȚĂ VS. NEMULȚUMIRE TEODORĂ PEICA
24	EDIFICAREA RUGĂCIUNII CRENGUȚA STOIAN	46	CASA MEA-UGLINDA FAMILIEI MELE MIRELA ILIESCU
25	FIȚI BUCUROȘI MĂGDALENA PRECUP	48	DESPRE "ȘCOALA DEBORA" LIGIA SEMAN
26	A FOST ODATA IOANA BACIU	50	PROIECTUL FELICIA RODICA MALOS
28	PUTEREA ÎNVIERII LUI ELISABETA ȚON	52	DELICII CU LĂMÂIE NATALIA ZSOLDOS
30	ORDINEA PRIORITĂȚILOR RODICA BACIU		
34	VIAȚA TRĂITĂ CU SCOP DONNA PETRINA		
36	IUBIREA LORENA COSTIN		

COLECTIVUL DE REDACȚIE:	DESIGN
Rodica Baci Mia Pop Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș Lidia Aldea Biserica "Bethel", Târgu Mureș	Luciana Sand
CORECTURĂ ȘI REDACTARE	
	Luciana Sand Ruxandra Petrina

„Rugați, dar, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.” (Mat.9:38)

Când Dumnezeu te cheamă într-o lucrare, nu este loc de în-
toarcere, de stagnare sau de renunțare din cauza furtunilor și a
valurilor vieții.

Numai cu ajutorul Domnului și numai prin Harul Sau și la în-
demnul Său, vom pleca din nou în misiune în România. Ne pare
rău, căci în vara aceasta, nu vom mai ajunge peste tot pe unde
mergeam în anii trecuți.

În nord-estul țării, vom veni altă dată. Numai cei ce înțeleg lu-
crarea Domnului la care ne-a chemat El, vă rugăm să mijlociți
pentru noi și toate conferințele la care vom ajunge, ca
Domnul să lucreze în viață tuturor, după cum este nevoie.

Mii de mulțumiri și de binecuvantari.

Rodica Volintiru

Misiune 2018

Rodica și Marian Volintiru

Programul întâlnirilor:

- 16 Iunie - Târgoviște** - Biserica "Efraim"
- 17 Iunie - București**- Bob De Mustar-Dimineata
- 17 Iunie - București** - Biserica "Râul Vieții"- Seara
- 19-22 Iunie - Mamaia**, Conferința Anuală pentru Femei
- 23 Iunie - Călărași**
- 24 Iunie - Ploiești**
- 26 Iunie - Voiteni**
- 27 Iunie - Deo Gloria**
- 28 Iunie - Stânca**
- 29 Iunie - Metanoia**
- 30 Iunie - Poarta Cerului**
- 1 Iulie - Agape - Dimineata**
- 1 Iulie - Apele VII - Seara**
- 2 Iulie - Lugoj**
- 3 Iulie - Gilău-Cluj**
- 4 Iulie - Huedin**
- 6 Iulie - Tg. Mureș**, Biserica "Noul Legământ"
- 7 Iulie - Tg. Mureș**, Biserica "Bethel"
- 8 Iulie -Tg. Mureș**, Casa Inchinarii- Dimineata
- 8 Iulie - Bistrița, Biserica "Agape"** - Seara
- 9 Iulie - Tg. Mures**
- 11 Iulie - Cluj-Napoca**, Biserica "Râul Vieții"
- 13 Iulie - Oradea**, Biserica "Maranata"
- 14-15 Iulie - Oradea**
- 16 Iulie - Jibou- Sălaj**, Biserica "Sfânta Treime"
- 17-18 Iulie - Satu Mare**
- 20 Iulie-Deva**
- 22 Iulie-București**, Biserica "Renovatio"

Editorial

Cum să faci din:

Casa ta, un cămin

Deoarece traversăm o perioadă în care familia este sub asalt, am ales ca în acest număr, să ne concentrăm pe mesaje și învățături despre familie, împărțirea timpului, cum să trăim o viață cu scop și pasiune.

În calitate de femei, avem diferite roluri, suntem mame, soții sau fiice și avem responsabilități față de familiile noastre și față de casa în care trăim. Menirea noastră este să-i facem pe cei din familie și pe oaspeți să se simtă bine, atunci când ne calcă pragul.

“Femeia înțeleaptă își construiește casa, dar cea nebună și-o dăruiește chiar cu mâinile ei.” (Prov. 14:1)

Dar oare, din ce materiale își construiește casa femeia înțeleaptă? Care să fie acele materiale de construcții rezistente, astfel încât casa și relațiile ei să rămână puternice indiferent de vreme și împrejurări?

Ar fi bine, să avem fiecare un buget nelimitat și cei mai pricepuți meșteri ca să ne întrecem în construirea de imobile. Dar aceasta nu e posibil, banii sunt bine numărați, creditele pentru locuințe sunt limitate de capacitatea noastră de rambursare și de bunăvoința băncilor, meșterii sunt și ei foarte solicitați și ca atare e tare greu de construit. Iar pe de altă parte, am văzut case construite cu mare investiție și trudă, dar nu aveau căldura unui cămin, semănau mai mult cu o instituție.

În primul rând, o femeie înțeleaptă își păstrează mintea de gânduri negative de descurajare, de temeri, nemulțumire și dezamăgire, acestea sunt cele dintâi materiale de construcții ce trebuie folosite.

Alte “materiale” ce trebuie folosite pentru a construi căminul sunt cuvintele, acestea sunt la îndemână oricărei femei, o femeie rostește, în medie, de trei ori mai multe cuvinte decât un bărbat, trebuie doar să le alegem cu grijă și să le adresăm celor de lângă noi cu dragoste. De reținut, că cele mai importante cuvinte sunt cele rostite în rugăciuni, deoarece uneori nu putem fi înțelese nici de soț, nici de copii, dar este ceva care ne poate ascultăași ne poate ajuta în cele mai grele situații. Se spune că atunci când nu poți spune oamenilor despre Dumnezeu, e bine să-I spui Lui Dumnezeu despre oameni.

Îmbrățișările noastre, zâmbetul și cântecul nostru sunt materiale indispensabile pentru construcția unui cămin, iertarea și iubirea necondiționată. Deciziile noastre, ordinea priorităților, modul în care ne împărțim timpul și banii vor contribui semnificativ la armonia familiilor noastre, la relațiile puternice și armonioase dintre noi și soții nostri, dintre părinți și copii, relații ce nu se vor eroda în timp, ci vor fi din ce în ce mai puternice.

“Unde e comoară ta, acolo este inima ta”, spunea Domnul Isus, unde vom investi timpul nostru și sentimentele noastre, de acolo va veni și răsplata noastră.

Dumnezeu este cel ce a creat familia și El are regulamentul de funcționare, dar de-a lungul timpului s-au lăsat deoparte principiile și valorile familiei originale, astfel s-a ajuns la frustrare și neîmplinire.

Oamenii nu-L mai recunosc azi pe Dumnezeu și ar vrea să desființeze și familia. Pe bună dreptate cei ce pornesc în drumul căsniciei fără Domnul, vor avea mari dezamăgiri, pentru că e ca și cum ai pleca la drum cu o mașină fără motor, pe care trebuie să o împingi pe drum. În mod normal mașina trebuie să ne ducă pe noi la destinație, nu să o împingem noi pe ea. Exact așa se întâmplă dacă îl eliminăm pe Dumnezeu din familia noastră, când eliminăm motorul vieții noastre de familie. Dumnezeu este dragoste și noi avem nevoie de dragoste pentru a străbate viața alături de soț și copii. Dumnezeu are toate “materialele de construcție” necesare pentru căminul nostru și planul după care putem construi sau restaura.

Fie ca acest număr al revistei “Suflet de femeie” să ne inspire, să ne încurajeze pentru a construi relații frumoase, prin care să dovedim că familia este și va fi de actualitate, să arătăm că noi și “casele” noastre suntem opera Lui Dumnezeu!

Rodica Baciu

PUTEREA DECIZIEI

În viață de zi cu zi avem de făcut multe alegeri și decizii, pentru a avea succes, o viață curată și binecuvântată. Dacă facem alegeri bune, cu siguranță că vom fi binecuvântați. În urmă alegerii trebuie să luăm decizii.

Alegerea și decizia sunt că două surori gemene. Oamenii care au avut succes în viață în orice domeniu, fie spiritual, cultural, economic sau financiar, au fost oamenii care, atunci când au înțeles ce vor, au decis și au acționat. Când o persoană decide să facă un pas diferit în viață se va confrunta imediat cu opoziția. Cei mai mulți oameni au avut de pierdut în viață și s-au dat bătăuți pentru că au ținut cont de opiniile altora, de valorile care se ridicau înfuriate împotriva lor, de necunoscutul din calea lor și de tot ce era negativ.

Cei care decid să facă ceva diferit este bine să nu vorbească mult, să nu împărtășească viziunea cu oricine. Cei care vorbesc mult de obicei nu realizează lucruri mari. Este bine să ascultăm de ceea ce ne vorbește Domnul și să tăcem mai mult. Dacă dorești să se întâmple ceva și ai făcut pasul decizional, pentru a duce la îndeplinire acel gând, nu te lăsă influențat de ceea ce zic alții. Când ascuți de toți cei din jur, aceasta trădează faptul că tu nu ești convinsă de ceea ce vrei și, ca atare, când vei întâmpina greutăți, vei fi gata să renunți. De cele mai multe ori deciziile puternice din viață prezintă un risc. Când Petru a dorit să meargă pe ape, această a presupus asumarea unui risc serios! Poate îți dorești de multă vreme să postești o perioadă mai îndelungată, dar nu ai luat decizia până acum. Cum să faci că să reușești?

În primul rând înțelege că ești calificată să reușești. Apoi trebuie să fii conștientă că, de îndată ce ai luat decizia de a posti, împotrivirea se va declanșa imediat în interiorul tău. Va trebui să faci față temerilor că nu vei putea, că nu știi ce se va întâmpla în corpul tău sau că unii din jur s-ar putea împotrivi. Dar, dacă tu ai înțeles puterea postului și îți dorești această, ai studiat despre acest subiect, ai întrebat oamenii care au experimentat postul de mai multe zile, poți să iei decizia și să pornești la drum.

Mulți așteaptă să audă o voce care să le spună ce să facă. Poate că nu vei auzi niciodată o voce care să-ți spună să intri în post, (sau altceva), dar bazează-te pe Cuvântul Domnului care ne cere acest lucru și ne arată cât de important este aceasta.

Dacă te afli într-un conflict cu cineva, trebuie să decizi acum să ierți. Nu uită că, dacă nu ierți, tu ești cea legată și chinuită, care suferă cel mai mult. Prin neiertare, tu îi deschizi ușa celui rău că să te atace.

• **Decide astăzi să ierți, să-ți ceri iertare, ca să fii scutită de multă tulburare, stres, nopți nedormite.**

• **Decide astăzi să te întorci acasă, dacă ești o fiica risipitoare! Fiul risipitor menționat în Biblie și-a venit în fire și a decis să se întoarcă la tatăl său. Decizia lui i-a adus multă binecuvântare.**

• **Decide astăzi să te pocăiești, dacă nu te-ai întors încă de pe căile rele! Nu mai amâna, fiindcă nu se știe ce aduce ziua de mâine. Domnul Isus te așteaptă cu drag, căci ai valoare în ochii Lui, în ciuda trecutului tău păcătos.**

• **Decide astăzi să o rupi cu păcatul sau cu acele prietenii lumești care te trag în întuneric! Dacă nu decizi acum, nu poți ști ce are în plan cel rău cu tine pentru zilele care urmează. El vrea doar să fure, să omoare și să prăpădească tot. Fugi de el.**

• **Decide astăzi să te duci să faci bine, să dăruiești acei bani pe care i-ai promis de multă vreme Domnului! Prin decizia ta, poți salva un suflet sau mai mulți de la păcat, de la moarte, de la sărăcie, etc.**

• **Decide astăzi să vizitezi acei bolnavi care se uită triști pe geam, îndurerați de faptul că nimănui nu-i pasă de ei! Cuvântul Domnului ne spune că, făcând așa, noi pe El îl vizităm și El ne va răsplăti.**

• **Decide astăzi să mergi la acea școală la care te tot gândești de mult și despre care Domnul ți-a dat o confirmare! Decizia este primul pas pentru a intra în destinul pregătit de Dumnezeu pentru tine.**

Dacă noi luăm anumite decizii, când Duhul Domnului ne cercetează, ne va fi ușor să acționăm atunci când ne vom confrunta cu situațiile respective, căci mintea noastră este deja pregătită să facă ceea ce am decis.

Când eu și soțul meu, am simțit din partea Domnului să plecăm în misiune, nimic nu s-ar fi întâmplat dacă nu am fi luat mai întâi, prin credință, decizia de a ascultă de îndemnul Domnului, apoi de a cumpăra biletele de avion. Apoi Domnul a purtat de grijă și de restul. Când ai un gând frumos, pune-l în aplicare și ia decizia primului pas, chiar dacă nu vezi dincolo, chiar dacă nu ai bani sau mulți te trag înapoi. A decide să faci ceva este ca și credința însoțită de fapte. Decizia este doar începutul călătoriei pline de peripeții care te duce la țintă, dar ceea ce este important este faptul că deja ai decis să intri pe un drum nou. Vei vedea cum ușile se vor deschide înaintea ta la momentul potrivit.

Cu o lună înainte de Crăciun, cineva a primit din partea Domnului îndemnul să ne trimită niște bani pentru copiii noștri, pentru cadouri de sărbători.

”

Dacă stai și doar te gândești, fără să iei vreo decizie, nu vei realiza nimic, ci vei continua să trăiești în aceleași condiții, în mediocritate, sărăcie, suferință și neîmplinire.

Am fost impresionată până la lacrimi de purtarea de grijă a Tatălui nostru ceresc și m-am bucurat de ascultarea față de Duhul Sfânt a familiei de la care am primit banii. În timp ce împărtășeam aceste gânduri cu soțul meu, am auzit în inima mea vocea Domnului: “tu ce faci pentru alți copii fără ajutor?” Imediat m-am gândit, împreună cu soțul, la copiii din Africa – foarte mulți orfani, săraci, copii care nu au avut nicio jucărie în viața lor, plus că duc lipsa de mâncare și hăinuțe, etc. Atunci am știut că această nevoie este pe inima lui Dumnezeu și este planul Lui să facem ceva. Venise momentul luării unei decizii. Atunci nu am mai amânat deloc, nu am dat curs vreunui gând negativ, ci am decis să facem o diferență în viața celor mai necăjiți și lipsiți de speranță. Am început imediat să ne concentrăm atenția și gândurile, cum să ajutăm copilașii din Africa. Dumnezeu ne-a pus pe inimă să spunem și altora, și în acest fel am decis cu toții să ajutăm. Puterea alegerii și a deciziei de a ascultă de glasul Domnului, a adus mari binecuvântări și mari bucurii la mii de copilași săraci și orfani.

De multe ori Domnul ne inspiră sau ne dă un gând să facem ceva, dar de multe ori noi îl neglijăm, îl alungăm, ori găsim tot felul de scuze pentru a ne eschiva de datorie. Aceasta înseamnă neascultare și, mai devreme sau mai târziu, tot noi vom avea de pierdut; nu creștem spiritual, avem dificultăți și nu știm de ce. Unul din motive este acesta: nu am luat aminte la voia Domnului, nu am ascultat ceea ce trebuia să facem.

Dumnezeu are deja plănuțit mari lucrări în urma deciziilor noastre care-s după voia Lui.

Când Domnul ne cere ceva, El întotdeauna are pregătit următorul pas, resursele sau legăturile necesare, dar pe acestea nu ni le arată decât după ce am decis și am făcut primul pas. Când decidem să acționăm imediat, influențele negative nu reușesc să ne oprească. Pentru a putea merge înainte trebuie să simțim alături de ceilalți, să dorim să facem bine celor din jur, chiar dacă nouă ni se cere un efort în plus. Cu alte cuvinte, să fim gata să dăm totul și să mergem încă o milă de dragul Domnului.

Dumnezeu vrea să-și culeagă gloria din orice decizie bună pe care o facem, fie pentru noi, fie pentru ceilalți din jurul nostru.

”

Decide astăzi să-L ascuți pe Dumnezeu în toate, necondiționat!

Rodica Volintiru

Despre Rodica Volintiru

Încă de pe coperta acestui număr ați făcut cunoștință cu Rodica Volintiru, autoare creștină contemporană, cunoscută pentru cele patru cărți scrise:

“Cunoașterea frumuseții lui Dumnezeu prin post și rugăciune”, “ Biruitori în încercare”, “ În dragoste nu este frică” și “ Secretul bucuriei”.

Rodica Volintiru, s-a născut lângă București, într-o familie de creștini după evanghelie, iar la vârstă de 19 ani a emigrat în Canada unde s-a căsătorit cu Marian Volintiru. În familia lor s-au născut doi băieți și două fete: Richard, Paul, Grace și Debora. Anul trecut însă, printr-o împrejurare nefericită, băiatul lor Paul a încetat din viață, lăsând o urmă adâncă și dureroasă în inimile părinților și fraților săi.

Cu toate acestea, Rodica și Marian au revenit și anul acesta în România, cum o fac de peste 12 ani, cu scopul de a încuraja credincioșii la o viață aproape de Dumnezeu, la o viață de biruință spiritual pe care ei au învățat-o practicând disciplinele spirituale și în mod special postul și rugăciunea.

În calitate de realizatoare a emisiunii” Pentru noi femeile” la CREDO TV, am avut ocazia să stau de vorba cu Rodica și Marian de multe ori și pot să afirm că m-am îmbogățit cunoscând astfel de oameni. În urma emisiunilor realizate și a conferințelor la care am participat împreună, s-a legat o prietenie strânsă, o legătură a Duhului Sfânt, care ne ține în unitate chiar dacă fizic ne desparte un ocean și un continent. Anul trecut, când Rodica s-a întors de urgență în Canada să stea la capătul fiului ei, mi-a fost foarte greu să înțeleg de ce îngăduie Dumnezeu să i se întâmple o astfel de nenorocire unei mame atât de credincioase, dar mi-am amintit de lov, care deși era neprihănit și-a pierdut într-o singură zi toți cei 10 copii. Cu siguranță Dumnezeu știa despre lov și despre familia Lui și știe și despre Rodica Volintiru și despre durerea despărțirii de fiul ei iubit.

Ceea ce mă impresionează cel mai mult este dedicarea acestei femei, a familieiei față de chemarea ce le-a făcut-o Dumnezeu, aceea de a aduce încurajare și învățătură sănătoasă, în special pentru femeile române. Rodica este un exemplu pentru noi, în ascultarea și iubirea de Dumnezeu. Rodica Volintiru este o femeie încercată, o femeie puternică și secretul ei este credința în Dumnezeu cel viu.

Anul acesta ea ne împărtășește o nouă temă “Perla suferinței” și pot spune, fără să consider că fac vreo exagerare, că Rodica însăși este o perla a împărăției Lui Dumnezeu în acesta generație.

Rodica Baci - Editor Revista “Suflet de Femeie” Tg-Mureș,

imposibilul e posibil cu Dumnezeu

Totul a început cu o dorință puternică, pe care Dumnezeu a pus-o în inimile noastre, de a avea un copil. Ne doream să mărim familia, fiind căsătoriți de 3 ani, visam să vedem un omuleț mic care aleargă prin casă și ne strigă „mama” și „tată”, ne doream un suflet de om pe care să îl iubim amândoi și care să simțim că e parte din noi.

Nu a durat mult și Dumnezeu a făcut această primă minune, mai exact în septembrie 2016. Bineînțeles că am fost emoționați, nu știam nici pe departe ce ne așteaptă, însă știam că orice se v-a întâmplă Dumnezeu este cu noi și ne poartă de grijă. Întotdeauna am fost conștientă că El poate face minuni imense chiar și în zilele noastre, însă nu am experimentat până acum o minune atât de reală și incontestabilă.

Sarcina mea a fost una normală, nu a fost însă o sarcina fără simptome, ba chiar am suferit de aciditate, reținere de apă, grețuri. Îmi doream să treacă cât mai repede și să se nască bebelușa noastră. În toată perioada sarcinii ne-am rugat pentru ea, pentru diverse calități pe care am vrea să le lase Dumnezeu peste ea, sănătate și dezvoltare normală, precum și purtare de grijă divină. Acum când mă uit înapoi, pot spune căci chiar numele ales parcă i-a fost predestinat: Alisa însemnând „Dumnezeu este Domnul” și „adevăr”; urmează să înțelegi de ce spun asta peste câteva paragrafe.

Da, am ajuns în final în luna iunie 2017, când aveam și termenul, eram pregătită de o naștere normală, cu dureri nemaîntâlnite, dar specific încă o dată că eram pre-

gătită. Nu mai aveam răbdare să o văd pe Alisa, să îi văd chipul, să o strâng în brațe și să îi prezint toată lumea asta minunată în care se va naște. Ei bine, au trecut cele 40 săptămâni și încă nimic, nici o contracție nici un simptom. Vine săptămâna 41, tot nimic, la început, ca peste 2 zile să mă trezesc brusc cu o sângerare. Fiind la prima naștere nu am știut ce și cum, așa că am plecat cu soțul la spital la un control.

La spital am aflat că aveam o dilatație de 2 cm, eliminaseam dopul gelatinos, și urma în scurt timp travaliul. M-au internat, eu am acceptat, așa că am petrecut un weekend de neuitat în spital. În timpul internării descoperisem că făceam tensiune arterială destul de mare, ceea ce era ceva anormal pentru mine, eu toată viața mea am avut tensiune arterială mică. Așa că am făcut câteva teste la inima, analize de sânge, și am luat tratament pentru scăderea tensi-

unii. Deja fusesem atenționată că în cazul în care tensiunea arterială nu va fi bună în timpul travaliului, voi fi nevoită să nasc cu operație cezariană, ceea ce nu vroiam.

A trecut weekend-ul de „odihnă” în spital, urmând ca luni să încep să am contracții neregulate și nu prea puternice. Medicul ginecolog îmi comunicase că, în cazul în care nu începe travaliul până marți, acesta îmi va fi indus prin medicamentație, deci ziua de 13 iunie a fost definitivă, atunci s-a și născut micuța noastră. Desigur că nimic nu a fost cum ne așteptăm, însă Dumnezeu a intervenit chiar din momentul în care am fost dusă în sala de travaliu. Printr-o decizie a medicului, care cunoștea cazul meu privind tensiunea arterială mare, s-a decis să fim monitorizate în timpul travaliului atât eu cât și Alisa. În timpul monitorizărilor s-a observat clar că în timpul contractiilor puternice, Alisei îi scădeau destul de mult bătăile inimii, totuși am rămas în travaliu sperând că situația să se remedieze. Travaliul era tot mai intens, dar nu se vedea nicio îmbunătățire, așa că decizia medicilor a fost să nasc de urgență prin operație cezariană, fiind suspectat un început de suferință fetală. Deci planul de acasă nu s-a potrivit nici pe aproape cu cel din spital.

Alisa s-a născut într-o zi de marți, 13 iunie 2017, la ora 16:30, având 51 cm și 3020 grame; o fetiță micuța pe care am cunoscut-o chiar în sala de operație, admirându-i pielea fină și curată.

Da, am fost conștientă în timpul operației, anestezia a fost una epidurală, și a fost o experiență înfricoșătoare, dar interesantă în același timp.

Am fost și sunt și acum mulțumitoare pentru purtarea de grijă a Domnului în timpul nașterii. Sincer nu cred că Alisa s-ar fi născut în viață, dacă nășteam pe cale naturală. De ce spun asta? Pentru că la 3 zile după naștere, micuța mea, pe care am strâns-o în brațe, am legănat-o și am încercat să o alăptez timp de 3 zile, a fost dusă de urgență la secția de cardiologie a spitalului județean, urmând să primim vestea îngrozitoare că suferă de malformație complexă la inima și că nu se știe dacă va supraviețui.

Atunci a fost momentul când am crezut că „pică cerul” peste mine și soțul meu. Slavă lui Dumnezeu că era soțul meu împreună cu mine când am primit vestea, însă cu siguranță ne-a lovit pe amân-

doi direct în inima, ca un pumnal. Deși o cunoșteam pe Alisa doar de 3 zile, era o „bucățică” din noi, era bebelușa noastră, care trebuia să se nască sănătoasă, care la toate controalele în timpul sarcinii nu prezenta nimic anormal.

” Nu ne venea să credem că ni se întâmplă așa ceva, era mult prea dureros. Și atunci, în momentele acelea de tensiune și durere maximă, o șoaptă blândă mi-a atins inima, spunându-mi că Alisa e darul lui Dumnezeu pentru noi, și darul o dată dăruit cuiva nu se ia înapoi. Și cu încurajarea aceasta și lacrimi în ochi am mers mai departe.

Au urmat procedurile de transfer pentru mine, la secția de neonatologie, unde starea Alisei a fost stabilizată cu ajutorul incubatorului și medicamentației, la secția de terapie intensivă. La început tot ce știam era că malformația Alisei e gravă și nu se putea exact localiza, nu știam nici un diagnostic clar. Inițial, se credea că e vorba de coarctatie de aortă, urmând ca în urma unui angio CT să se clarifice lucrurile, diagnosticul Alisei fiind complex, 1 caz la 10 000 bebeluși: arc aortic întrerupt pe o porțiune de 1 cm, defect septal ventricular sever și defect septal atrial. Cu acest diagnostic nu erau multe variante posibile. În România un singur medic putea să realizeze operația necesară, iar în cazul refuzării

trebuia să căutăm un alt spital în Europa sau în afara Europei, însă nu puteam ști dacă Alisa rezistă atâta timp.

Impactul a fost maxim când am văzut-o pe Alisa în incubator, înconjurată de toate aparatele care o țineau în viață. Aș fi schimbat oricând locul cu ea, nu îmi doream să suferă nicio clipă, lumea de care eu i-am povestit nu era o lume a durerii, era o lume frumoasă, colorată și plină de iubire. Nu era scenariul pe care l-am imaginat, și totuși aceasta era realitatea, copilul nostru era cardiac, suferind de o malformație foarte complexă, necesitând o intervenție chirurgicală la care șansele de viață nu erau de 100%.

Până și în cazul transferului la spital Dumnezeu a intervenit pentru Alisa. Dacă prima minune a fost cea a nașterii prin cezariană, fiind singură modalitate prin care Alisa se putea naște în viață, cea de-a două a fost stabilizarea Alisei exact cu 1-2 ore înainte de a se bloca cu totul circulația ei ceea ce ar fi dus clar la deces. Dacă Alisa ajungea doar cu 1 ora mai târziu la secția de neonatologie nu mai era posibilă susținerea ei în viață.

Primele zile au fost cele mai grele, Alisa fiind departe de mine, a trebuit să îmi declanșez lactația cu ajutorul unei pompe, iar o dată la 3 ore să duc lapte matern la incubatorul Alisei, ea fiind alimentată printr-o sondă. De fiecare dată când mergeam la ea mă rugăm pentru ea, o încurajăm, îi vorbeam deși nu știam dacă ea mă aude, uneori deschidea ochii și se uită la mine, momente în care nu puteam să-mi țin în frâu lacrimile.

Ne simțeam atât de neputincioși, atât eu cât și soțul, însă știam că avem un Dumnezeu mare și toată încrederea ne-am pus-o în El. Indiferent de situație știam că Dumnezeu e cu noi, Dumnezeu e cu Alisa, iar viața ei va mărturisi adevărul despre El, la fel ca semnificația numelui ei, Dumnezeu este Domnul și pentru El nimic nu este imposibil.

Rugăciunile noastre, ale familiei, ale bisericii, ale prietenilor dragi ne-au ținut tari și încrezători, nu am lăsat că nicio veste rea să ne ia speranța pe care o aveam în Dumnezeu.

”

torizau, dar eram multumitori că e în viață, și nu ratam ocazia să îi vorbim, să ne rugăm pentru ea. Mă bucuram mult când o prindeam trează, cu ochii deschiși. Starea ei era tot mai bună, începuse să și mănânce lapte, operația începea să se închidă, singurul episod mai urât a fost legat de o serie de convulsii ce le-a prezentat chiar următoarea zi după operație, urmând și un tratament în acest sens. Însă acestea au dispărut, probabil fiind o reacție la operația suferită, sau la perioada până Alisa a ajuns să fie stabilizată în incubator.

” Dacă în primele zile eram bucuroși că a trecut cu bine operația și inima Alisei e bine, acum, eram nerăbdători să o avem lângă noi, să fim mutate împreună în salon. Dar, din nou am primit o veste neașteptată.

Alisa nu putea respira singură, ca o reacție la operația pe cord deschis, diafragma ei rămase blocată pe partea dreaptă, suferind de o pareză. Teoretic diafragmă își revine singură în câteva luni, însă noi nu aveam câteva luni la dispoziție. Așa că, din nou, Alisa a fost programată pentru operație, de data aceasta o operație de 4 ore. Mulțumim lui Dumnezeu că a fost cu ea din nou, totul a decurs minunat, fără complicații, iar Alisa era capabilă în câteva zile să respire singură. Și așa a și fost, cam la 3 zile după cea de a doua intervenție, Alisa începea să poarte tot mai puțin masca de oxigen, doctorii lăsându-mă chiar să încep să o iau în brațe. Au fost niște momente unice și copleșitoare, nu am m-ai luat-o în brațe de la naștere, nu a mai simțit brațele mele de foarte mult timp. Înainte cu 3 zile de externarea de la terapie intensivă, mi-a zâmbit pentru prima dată. Efectiv m-am topit, acesta a fost semnul că Alisa e bine, că nu mai are dureri. În 14 iulie 2017, la 1 luna și o zi, Alisa a fost externată pe secția de cardiologie împreună cu mine.

Răbdarea ne-a fost pusă serios la încercare, așteptând cu nerăbdare prezentarea cazului Alisei chirurgului și stabilirea operației. Tot ce îmi doream era că Alisa să reziste până în acel moment.

Operația a fost programată inițial când Alisa împlinea 3 săptămâni, fiind vorba de o operație pe cord deschis foarte complicată, era nevoie că micuța să mai crească în greutate. Și în acest caz, planurile au fost date peste cap, starea Alisei s-a complicat la 1.5 săptămâni, micuța noastră a făcut pneumonie, un plămân fiind deja destul de afectat. Vestea ne-a dărmănat, medicii nu credeau că va rezistă peste weekend, ne-au comunicat că ei au făcut ultimul lucru clinic posibil pentru ea și anume intubarea. În rest viață ei e în mâna Domnului. Au fost 3 zile de post și rugăciune intensă, telefoane pentru a contacta chirurghi și medici. Mulțumim tuturor oamenilor, familiilor, prietenilor și bisericilor care s-au rugat pentru noi și Alisa, rugăciunile tuturor au contat enorm! Rugăciunea poate mută munții, să nu aveți niciodată vreun dubiu.

Nimic, absolut nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu. Astfel că după un weekend intens, starea Alisei era încă stabilă, în stare gravă dar stabilă. Încă țin minte, cu o zi înainte de ziua de luni, îi spuneam soțului că sunt sigură că mâine va fi operată Alisa. Și așa a și fost, luni dimineată, 26 iunie 2017, când am mers să îi duc laptele și să o văd, eram așteptată de medicul anestezist care vroia să vorbim toate detaliile legate de operație, Alisa urmând să intre în operație într-o oră. Aceasta a fost cea mai bună veste primită după mult timp.

Operația ce urmă era o operație pe cord deschis, cu o durată de 12-13 ore, operație la care participa o echipă de 20 de oameni în total, incluzând 3 chirurghi. Medicii ne-au

pregătit și pentru cel mai rău caz, nimic nu garanta reușita, Alisa încă nu împlinise nici 2 săptămâni.

Așa că am semnat foile, mi-am dat acordul pentru ce urma, și am condus-o pe Alisa până la intrarea în coridorul ce ducea spre sala de operație. Medicul anestezist mi-a spus că ei vor face tot posibilul că inima Alisei să funcționeze bine, chiar și în starea în care se afla, și anume cu pneumonie. Eu i-am zâmbit și i-am spus că noi suntem încrezători în Dumnezeu și în toată echipa de medici.

Au urmat 12 ore intense, cu rugăciuni, temeri, și o speranță și încredere puternică în Dumnezeul nostru. Așteptând în parcul din fața spitalului, seara, am primit un telefon în care ni s-a spus că operația s-a sfârșit și suntem așteptați pe secția de cardiologie, pe un ton oarecum rece și serios. În lift, în urcarea spre sala de operație, am trăit cele mai intense minute din viața noastră, gândindu-ne dacă fetița noastră mai era în viață sau nu.

În momentul în care medicul chirurg principal a ieșit din sală, am stat cu privirile ațintite spre el și am observat că era degajat, chiar vesel, așa am răsuflat liniștită. Ne-a dat vestea uimitoare că totul a decurs surprinzător de bine, o operație mai mult decât reușită, s-au simțit toate rugăciunile noastre, Alisa nu a făcut niciun stop cardiac. Slavă lui Dumnezeu! Am simțit fericire pură în suflet, nu mai simțeam nici durerile post-cezariană, așteptăm zilele următoare să o vedem și ne rugăm că recuperarea ei să fie rapidă, primele 24 de ore fiind totuși delicate.

Zilele următoare au continuat vizitele la terapie intensivă, aveam voie să o vizităm doar o dată pe zi pe Alisa. Era din nou greu să o vedem cu masca pe față, cu toate cablurile și aparatele ce o moni-

Am fost foarte încrezătoare și bucuroasă la început, însă nu știam sincer ce mă așteaptă. Au urmat nopți nedormite cu pompă la sân, zeci de încercări în a o hrăni pe pe gură, ea uitând efectiv cum să mănânce laptele pe gură datorită sondeilor cu care era alimentată. La început nu am avut voie să o o alimentez direct de la sân, din cauză că inima ei încă nu era pregătită pentru acest efort. Așa că sticluta cu biberon era singură modalitate. Dar și cu această, adormea la 5 minute după ce începeam masa. Uneori stăteam și o oră cu biberonul numai să mănânce măcar 30 ml. Când am avut voie să începem mesele la sân, Alisa nu vroia sub nicio formă, plângea mereu. Am încercat foarte multe poziții, tehnici, dar în zadar, sticluta câștiga mereu. Însă eram bucuroasă că începea măcar să mănânce cu sticluta. Dacă înainte să nasc nu concepeam ideea să nu poți să îți alăptezi copilul direct de la sân, ei bine acum vedeam că acest lucru e foarte posibil. Nu puteam să o chinui cu alăptatul, nu pe ea care a trecut prin atâtea, cel mai important era să ia în greutate și să recupereze.

Toată oboseală, stresul cu alimentația, căldură din spital, izolarea față de soț și familie, deoarece acolo pe secție nu puteam primi nicio vizită, m-au dus la limita rezistenței. Efectiv mă simțeam la un pas de depresie, tot ce îmi doream era să mergem acasă, să putem dormi în patul nostru. Și în acele momente am simțit efectiv cum Dumnezeu mă prinde să nu cad și să nu cedez, mai aveam nevoie de puțină putere și totul era să fie bine. Nu pot să va explic toate scenariile ce le aveam în minte, însă Dumnezeu m-a ajutat să le alung pe toate și să aleg să fiu puternică și pozitivă. Alisa merita o mama puternică, iubitoare și pozitivă. Tot ce a fost mai greu și îngrozitor a trecut, acum urmau clipele frumoase în care trebuia să ne bucurăm de minunea noastră.

Am stat internate pe secție încă 2 săptămâni jumătate, asta din cauza infecției pe care a făcut-o în spital. Am fost externate în 2 august 2017, deci am stat aproape 2 luni în spital. Din momentul în care am ajuns acasă am continuat atât recuperarea Alisei cât și a mea, căci aveam nevoie de o calmare și recuperare pe plan emoțional.

„Dumnezeu nu ne da mai mult decât putem duce”, și da este adevărat, El ne da încercarea însă ne da și soluția. Credință și nădejdea în Dumnezeu ne ajută în orice situație. Tot ce pentru om pare imposibil, pentru Dumnezeu este foarte posibil.

Mulțumim lui Dumnezeu că Alisa are acum 11 luni, mai are un singur medica-

ment, iar inimioară ei unică funcționează normal. Pentru noi ea este o minune, minunea lui Dumnezeu. Nu am fost niciodată supărată pe El, deși aș fi putut cădea în acest păcat. Și da, m-am întrebat de ce Dumnezeu a permis ca toate acestea să se întâmple. Singurul răspuns care mereu răsună în mintea mea este că Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre, rugăciuni prin care ceream ca Dumnezeu să își arate existența prin noi, El să le arate oamenilor din jurul nostru puterea și dragostea Lui eternă. Și da, chiar asta a făcut, și încă o face.

Viața Alisei este o mărturie vie a existenței Lui!

Însăși existența ei este o minune, deoarece Dumnezeu a făcut imposibilul. Și da, Domnul Isus face minuni și azi, problema este cu credință noastră. Credință adevărată întotdeauna alungă teama. Dumnezeu să ne ajute să deschidem cu adevărat ochii și să vedem multitudinea de miracole și minuni ce se petrec în jurul nostru.

Te încurajez să nu uiți niciodată, în orice încercare te-ai afla, pune-ți credința și speranța în Dumnezeu, deoarece El poate schimba totul...

Carmina Câmpean
Biserica ”Harvest”, Tg. Mureș

imposibilul e întotdeauna posibil

cu Dumnezeu.

Puterea Cuvântului

Cum să îți înfrumusețezi viața, prin Cuvântul lui Dumnezeu?

Îmi amintesc cu nostalgie de momentele minunate de vară pe care, copil fiind, le petreceam împreună cu unii dintre verișori la bunica mea într-un sat din județul Bihor. După câte o zi plină de activități și aventuri palpitate, venea momentul pregătirii de culcare.

Primul pas era spălatul picioarelor pline de praful adunat de-a lungul zilei. În șir indian așteptam cu toții să trecem pe la ligheanul fermecat în care, cu multă dragoste, mama și mătușa mea, ne spălau picioarele fiecăruia, astfel încât să nu pășim înăuntru ducând cu noi mizeria întâlnită pe ulițele satului.

După aceea, primeam câte ceva de mâncare, ne rugam împreună și eram plasați strategic în paturi. Fiind cu toții sub zece ani, paturile bunicii ne păreau adevărate fortărețe, înalte și foarte încăpătoare. Casa bunicii nu era mare. Noi, copiii, dormeam cu toții într-o cameră unde erau patru paturi. Câte doi într-un pat, după ce lumina era stinsă, începea distracția. Minutetele pe care le petreceam povestind vrute și nevrute ne păreau a fi ore întregi.

Bunica a fost o femeie simplă, care a rămas văduvă la 38 de ani, fiind nevoită să crească singură nouă copii. Cu toate acestea, era foarte înțeleaptă și credincioasă. În înțelepciunea ei a confecționat împreună cu cei nouă copii niște „peretare”. Aceste peretare erau niște bucăți de pânză decorate cu ac și ață, având tot felul de motive florale, ulterior fiind agățate pe pereți.

Decorarea caselor țărănești cu astfel de pânze era un lucru foarte întâlnit. Ce era însă special la bunica mea, era că, pe lângă flori și alte elemente decorative, peretarele ei conțineau și versete biblice.

Seara, după ce discuțiile între verișori încetau, în timp ce așteptam să

adorm, îmi plăcea foarte mult să încerc să descifrez fiecare cuvânt în parte. Lumina care intra de afară era suficientă pentru mine.

Cuvintele scrise acolo îmi aduceau o liniște și o pace cum greu pot să descriu. Adormeam având Cuvântul lui Dumnezeu în minte.

Timpul a trecut, iar verile petrecute în sat cu bunica s-au rărit. După ce a plecat la Domnul, acestea au încetat de tot. Amintirile cu ea însă au rămas. Peste ani, urma să văd că sămânța plantată prin acele versete cusute și agățate pe pereți va răsări și va dezvolta ceva mult mai mare decât mi-aș fi putut închipui vreodată.

Ca orice fată, de mică am visat la ziua nunții mele. Încă de când eram doar o adolescentă am început să mă rog consecvent pentru soțul meu și l-am cerut lui Dumnezeu să se implice în acest capitol foarte important din viața mea.

Atunci când l-am cunoscut pe el, l-am primit ca din mână lui Dumnezeu. L-am considerat cadoul ceresc pentru mine. După un timp am hotărât să ne căsătorim. Când aproape totul era rezolvat pentru nuntă, am primit un banal e-mail în care el îmi spunea că nu se mai poate căsători cu mine pentru că are inima împărțită. În acele momente, lumea mi s-a dărâmat. Ce a urmat au fost cele mai grele momente din viața mea. Durerea provocată de el a fost enorm de mare, dar mult mai mult

decât aceasta, inima mea era rănită și dezamăgită de Dumnezeu. Simțeam că El m-a părăsit.

Zilele următoare au fost cruciale pentru mine și viața mea spirituală. Domnul a îngăduit ca prin harul Lui să pot trece peste durere. Lăudându-L pentru tot ce s-a întâmplat cu mine, am putut birui amărăciunea. În momentele de cumpănă și de întrebări fără răspuns l-am cerut lui Dumnezeu să îmi vorbească prin Cuvântul Lui. Doream să știu: Mă mai iubește? Mai contez pentru El?

În bunătatea Sa, El mi-a răspuns prin versetele din Isaia 45 și mi-a spus așa:

„Eu însumi voi merge înaintea ta și voi netezi munții; voi sparge ușile de bronz și voi tăia barele de fier; îți voi da visteriile întunericii, bogății ascunse în locuri tainice, ca să știi că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Israel, Care te chem pe nume.”

(Isaia 45:2-3)

Tot El, știind că mă temeam de ce va zice lumea despre acest eveniment nefericit, mi-a spus: „Dar Israel (Alexandra) va fi mântuit(ă) de Domnul cu o mântuire veșnică; voi nu veți fi făcuți de rușine, nici umiliți, întreaga veșnicie.” (Isaia 45:17)

Cuvântul Domnului mi-a dat pacea de care aveam nevoie. Doream să găsesc o metodă de a-mi aminti mereu și mereu de promisiunea lui Dumnezeu. Gândindu-mă la acest lucru, mi-am adus aminte de bunica mea, de versetele agățate pe pereți și m-am întrebat: Ce ar fi dacă aș crea niște tablouri frumoase, pe care să pun și Cuvântul lui Dumnezeu? Mama mea avea și ea

notate câteva versete care de-a lungul anilor au fost importante pentru familia noastră. Discutând despre felul în care am putea decora camera de zi, ea mi-a dat și mai mult imboldul să încerc să creez ceva frumos prin Cuvântul lui Dumnezeu. Zis și făcut.

Am cumpărat materialele necesare și m-am pus pe treabă. Produsul final a întrecut așteptările tuturor, inclusiv ale mele. Sunt convinsă că Dumnezeu a fost Cel care a lucrat prin mâna mea și mi-a dăruit mai mult decât aș fi meritat, tocmai pentru a-mi arăta că mă iubește.

De aici, totul a evoluat într-un mod neașteptat. Multe dintre femeile care veneau să se roage împreună cu mama mea erau interesate de astfel de tablouri și am

început să primesc diferite comenzi. Am ajuns să decorez nu doar tablouri, ci și cutii. Toate lucrurile pe care le creez îmi sunt dragi, dar două proiecte sunt mai aproape de inima mea. Primul dintre ele este tabloul pentru binecuvântarea copilului. Pe aceste tablouri așez textul din Numeri 6 și numele copilășului. Cu fiecare tablou pe care îl realizez, înalt o rugăciune înaintea Domnului pentru fiecare copil în parte. Sunt convinsă că Dumnezeu se atinge de toți micuții care primesc un astfel de tablou. Cuvântul Domnului este plin de putere și poate da vindecare acolo unde este nevoie, poate da creștere sănătoasă și poate aduce mântuire!

Al doilea proiect pe care îl iubesc este cel al setului pentru binecuvântarea miresei. Acest set cuprinde un tablou cu binecuvântarea casei din 2 Cronici 7:15-16, o cutie cu 365 de versete, câte unul pentru fiecare zi a anului, și o cutie pentru partea Domnului, în care noua familie pune deoparte ce este destinat Domnului ca zeciuială. Mama mea a primit de la Dumnezeu ideea de a organiza întâlniri de binecuvântare pentru viitoare mirese, în care ea și alte femei cu experiență de viață le dau sfaturi, se roagă pentru ele și le încredințează în brațul Domnului. Partea mea este să le fac un astfel de set de binecuvântare.

Dumnezeu lucrează în viața mea într-un mod foarte interesant. Chiar dacă nu sunt căsătorită, nu am prieten și nu știu când va veni momentul mult așteptat al nunții mele, cu fiecare set de binecuvântare a miresei pe care îl fac, bucuria pentru cele care se căsătoresc crește în inima mea. De fiecare dată când realizez un nou set, mă bucur de parcă îl fac pentru mine.

Știu că Dumnezeu este în control. Știu că tot Cuvântul Lui are putere, de aceea continui să îl pun pe tablouri și să dau bucurie celor din jur prin talentul pe care l-am primit de la El.

Nu cred că este o metodă mai bună de a ne decora căminele și viețile decât prin Cuvântul lui Dumnezeu!

Alexandra Dogar
Oradea

despre...

invidie

Hmm...invidie?

În viața unui creștin?

Dar Biblia spune foarte clar în cele 10 porunci:

**"să nu dorești nici casa, nici avutul,
nici...nimic din ce este al aproapelui tău".**

Ceea ce intenționez prin acest articol nu este un studiu despre invidie, ci relatarea unei experiențe personale în legătură cu aceasta. Pentru că, da, noi știm foarte bine ce scrie în Biblie, dar aceasta nu înseamnă că suntem imuni la ispita invidiei, iar linia dintre ispită și păcat poate fi foarte subțire. Eram la biserică și povesteam cu câteva prietene când una dintre ele spune celeilalte: "Draga mea, am auzit că ți-ai luat telefon nou, arată-ni-l și nouă. Prietena mea scoate telefonul cel nou și primește laude pentru noua achiziție, vorbim, și o felicit...Dar, dintr-odată mi-a trecut prin minte un gând: „Off, acum când am reușit și eu să îmi schimb telefonul toată lumea îmi ia telefon nou și chiar mai performant decât al meu. Dar...așa cum am spus, a fost doar un gând și a trecut.

Am stat la rugăciune și apoi am mers acasă. Toate bune și frumoase. Nici nu mă mai gândeam la această discuție până când am intrat în dormitor și am dat cu ochii de vechiul meu telefon. Acesta fusese primul meu telefon cu touch, l-am primit de la niște prieteni care nu mai aveau nevoie de el și care au vrut să mă convingă că e mai ușor de folosit și mai util pentru mesajele pe care eu le aveam de trimis zilnic către un grup de aproximativ 25 femei. La început mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu el, dar curând a ajuns să îmi placă foarte mult pentru că îmi ușura munca de trimitere a mesajelor și am realizat ce binecuvântare fusese pentru mine să îl primesc. Am fost foarte mulțumită de acest telefon, numai că a început să îmbătrânească și se cerea înlocuit. Problema este că eu nu voiam să ma despart de acel telefon pentru că eram mulțumită cu el, nu simțeam nevoia să îl înlocuiesc și pe deasupra mai era și factorul financiar, iar eu nu mi-am dorit niciodată să fiu în top cu ceea ce îmi cumpăram. Cu alte cuvinte, nu îmi doream ceva mai performant. Ok...dar atunci de ce nu mi-a plăcut că prietena mea îmi cumpărase telefon în aceeași perioadă cu mine și că era mai performant ca al meu? Până atunci nu m-a deranjat niciodată faptul că alții aveau telefoane mai performante. Ce s-a schimbat așa dintr-odată? Ei bine, am găsit și problema.

Analizându-mi gândurile am realizat că fără să-mi dau seama am comparat ceea ce aveam eu cu ceea ce ea avea. Problema deci, era comparația. Mi-am dat seama în acea seară că dacă nu suntem bine ancorati în Domnul și nu suntem conectați permanent la sursă, este foarte ușor să cădem în capcanele celui rău.

Mulțumesc Domnului că de această dată mi-a trezit mintea sănătoasă ca să pot vedea ispita și să o pot birui. Telefonul meu cel nou și-a recăpătat locul pe care trebuia să îl aibă defapt: acela de a îmi sluji prin funcțiile pe care le deține și de a fi folosit spre Slava Lui Dumnezeu. Iar dacă vreodată Domnul va considera că am nevoie de unul mai performant mi-l va da, dar nu ca să concurez cu alții, ci pentru că așa avea nevoie de acele funcții în plus. Evrei 12:1 spune: și noi..., să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. "Ceea ce azi pare a fi un fir subțire, mâine poate deveni o funie ce mă ține în alergarea mea. Ceea ce în acea seară a fost doar un gând nevinovat, peste

o vreme putea deveni un păcat care m-ar fi ținut pe loc în alergarea mea. Această experiență a fost un bun prilej de a îmi analiza gânduri și atitudini din trecut. Și am realizat că au fost situații în care am picat testul. De ce? Pentru că nici măcar nu am luat seama la acele gânduri, crezând că eu nu pot simți invidie.

Dar oare câte dintre noi nu am picat testul, gândind și acționând pe baza gândurilor noastre fără măcar să ne dăm seama? Ori de câteori am fost nemulțumite, ne-am comparat sau nu ne-am putut bucura de achizițiile celorlalți, defapt am dezvoltat o atitudine de invidie în inima noastră care mai devreme sau mai târziu ne va afecta alergarea noastră. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu așa fi identificat acea ispită, acel gând aparent îndreptățit, chiar nevinovat? Cel mai probabil așa fi adoptat o atitudine de invidie față de prietena mea, ispita transformându-se astfel într-un păcat ce m-ar fi înfășurat lesne ca să nu mai pot alerga cu stăruință. Pe calea către cer nu-l vorba doar de a alerga, ci de a stăru în alergare dând la o parte tot ceea ce ne

ține pe loc, iar dacă gândurile noastre ne fac să dezvoltăm atitudini greșite, atunci trebuie să venim cu ele la Hristos, și să le facem roabe ascultării de El! Oricare ar fi luptele noastre să nu uităm că Hristos a biruit pe cruce pt noi, și ne-a dat Duhul Sfânt în ajutor, ca să ne trezească mintea sănătoasă prin înștiințări, pentru ca noi să putem alerga cu stăruință către Cer. „

Lidia Apescăriței

**” Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade* la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”
Evrei 12:2.**

Femeia

privită prin ochii lui Dumnezeu

Femeia ideală” a fost întotdeauna un subiect de mare interes. Subiectul s-a abordat în mass-media, organizându-se tot felul de emisiuni TV, reportaje și interviuri, s-au scris extrem de multe cărți, s-au publicat articole, totul cu scopul de a contura un portret cât mai exact al femeii „complete”. Unele analize au fost de-a dreptul superficiale, altele însă și-au dat silința să fie cât mai obiective. Cu toate acestea, atât timp cât baza acestor analize nu este Sfânta Scriptură, ele nu sunt demne de a fi luate în seamă.

Sfânta Scriptură, abundă în exemple de femei ce constituie modele pentru generații întregi de fete. Biblia oferă foarte multe trăsături, ce aduc cinste unei femei, făcând-o plăcută înaintea lui Dumnezeu. Cel mai complex pasaj este Proverbe 31, capitol din Scriptură ce prezintă portretul unei femei de-a dreptul fantastice. În societatea secolului XXI, portretul femeii conturat în textul biblic din Proverbe 31 pare mai degrabă utopic, fără vreo capacitate de a fi realizat. La o privire mai atentă vom observa că lucrurile nu stau deloc așa. Vă propun așadar să observăm portretul femeii din Proverbe 31 prin ochii lui Dumnezeu.

La bază, textul din Proverbe 31 nu a fost scris pentru femei. El a fost scris de o mamă pentru fiul ei, pasajul fiind o colecție de sfaturi pe care o mamă le oferă fiului ei ajuns rege. Deși nu se știe cu exactitate cine a fost Regele Lemuel, este important de menționat că numele lui înseamnă „consacrat lui Dumnezeu” sau „aparținând lui Dumnezeu”. Se crede că Lemuel ar fi fost un alt nume pentru Solomon, iar mama despre care vorbește textul ar fi Batșeba, una dintre soțiile regelui David.

În Proverbe 31, ne este prezentată o femeie puternică, demnă, cu multe ocupații, o persoană cinstită și de foarte mare încredere. Dacă vom urmări cu

atenție fiecare verset în parte vom observa cum se conturează un ideal al femeii așa cum îl prezintă Biblia. Astfel în v. 10-12 ne este prezentat caracterul ei ca soție: este prețioasă, de încredere, bună; v. 13-19 ne prezintă devotamentul ei ca gospodină: lucrează cu bucurie, face eforturi pentru a aduce bunuri în familia sa, disciplinată, are spirit întreprinzător, administrează cu înțelepciune banii, este energică, adminis-

„Vitejia eroică, tăria supraomenească și curajul fără asemănare sunt semnele distinctive ale femeii din Proverbe 31.

trează foarte bine casa și este harnică; v.20 ne prezintă generozitatea ei ca vecină: este miloasă și plină de bunătate; în v.21-24 ne este prezentat devotamentul ei ca gospodină: este prevăzătoare, chibzuită, cu o influență pozitivă, pricepută și muncitoare; v. 25-26 ne prezintă înțelepciunea ei ca model și învățătoare: astfel ea este calmă, liniștită, fără îngrijorare, înțeleaptă; v. 27-28a ne prezintă eficacitatea ei ca mamă: supraveghează casa ei, este fericită în mijlocul copiilor săi și demnă de a fi lăudată; v. 28b-29 vorbesc despre importanța ei ca soție: de lăudat, demnă de a fi apreciată de soțul ei, cinstită, deosebită, valoroasă iar v. 30-31 ne prezintă excelența ei ca personalitate: temătoare de Dumnezeu, lăudată, onorată și vrednică de o mare răsplată.

Cu alte cuvinte, femeia aceasta este una școlită, instruită, învățată. Are cunoștințe de administrare a afacerilor, de viticultură și agricultură, de manageriere și soluționarea problemelor, știe să vorbească în relațiile de afaceri, însă și cu servitorii. Știe să gătească bucate alese, să țese, să coase, să croșeteze, să împletească, să toarcă și să urzească. Știe să urmărească vremea și să-și vopsească casa. Își permite să-și aducă cele mai fine mătăsuri și cea mai bună lână, supraveghea procesul

de prelucrare a lânnei, până apăreau frumoasele haine pe care ea, familia ei și slujitorii le purtau.

„Cuvântul „cinstită” cu care este caracterizată în text, este un substantiv masculin care înseamnă vigoare, tărie, vitejie și putere. Cu alte cuvinte, femeia din Proverbe 31 este o femeie tare și curajoasă, plină de vigoare și de putere biruitoare (același cuvânt folosit pentru a descrie curajul lui David, atunci când Domnul a ales ca el să fie împăratul puternic al lui Israel (Vezi 1 Sam. 16:18-19)).

La o analiză atentă a textului putem observa că femeia aceasta despre care se vorbește în acest pasaj, nu este o copilă. Versetele

din Proverbe 31:28,29 ne arată că fii ei au ajuns la o vârstă în care realizează ce fel de mama au. Dacă ar fi să speculăm, putem spune că este posibil ca fiii ei să aibă peste 25-30 ani. La un calcul sumar, dacă fii ei au vârsta de 25-30 ani, înseamnă ca ea s-a căsătorit la vârsta de 15-20 ani, vârstă probabilă de căsătorie în Israel, iar în momentul de față are peste 40 de ani. Femeia aceasta este o femeie matură, înțeleaptă, deșteaptă, harnică, muncitoare și chibzuită.

„Femeia prezentată, este un compus al tuturor virtuților și al trăsăturilor nobile ale femeilor din Scriptură. Putem vedea în ea demnitatea lui Tamar, înțelepciunea lui Abigail, credințioșia Anei, teama de Domnul care a motivat inima Esterei, tăria morală a Deborei, curajul lui Rahav, dedicarea lui Rut, credința lui Naomi, perseverența Sarei. Femeia cinstită reunește toate aceste virtuți într-o singură persoană. O pildă pentru ceea ce înseamnă a fi o persoană după chipul lui Dumnezeu, femeia cum a creat-o Dumnezeu de la început, în prima ipostază a Evei.”

„Femeia prezentată în Proverbe 31 ca „femeia cinstită” reflecta asemănarea cu Dumnezeu în foarte multe din trăsăturile exercitate. Ea este o femeie care pune suflet în toate relațiile pe care i le-a dat

Dumnezeu. Pentru că omul a fost creat pentru relații, cu o nevoie reală de a iubi și de a fi iubit. Omul învață să-L iubească pe Dumnezeu și apoi să-și exprime iubirea printr-o viață pusă în slujba oamenilor.

Acestă femeie, prezentată în Sfânta Scriptură, își execută stăpânirea peste lumea aceasta împlinind astfel porunca Biblică de „a stăpâni pământul”, poruncă primită de primii oameni în Grădina Eden, Genesa 1:28. Ea cumpără și vinde teren, sădește vii, furnizează hrană pentru casa ei, asigură veniturile familiei și este implicată atât în afaceri din afara căminului cât și în organizarea treburilor casnice.

Femeia cinstită este ocupată cu îngrijirea „grădinii” specifice în care a așezat-o Dumnezeu. Femeia cinstită îl cunoaște pe Dumnezeu și trăiește pentru a-L onora în fiecare clipă a vieții ei prin frumusețea morală a caracterului ei.

Toți suntem chemați să fim înnoiți în neprihănire și sfințenie după chipul Creatorului nostru și să urmărim dreptatea pentru a putea reflecta caracterul Său.

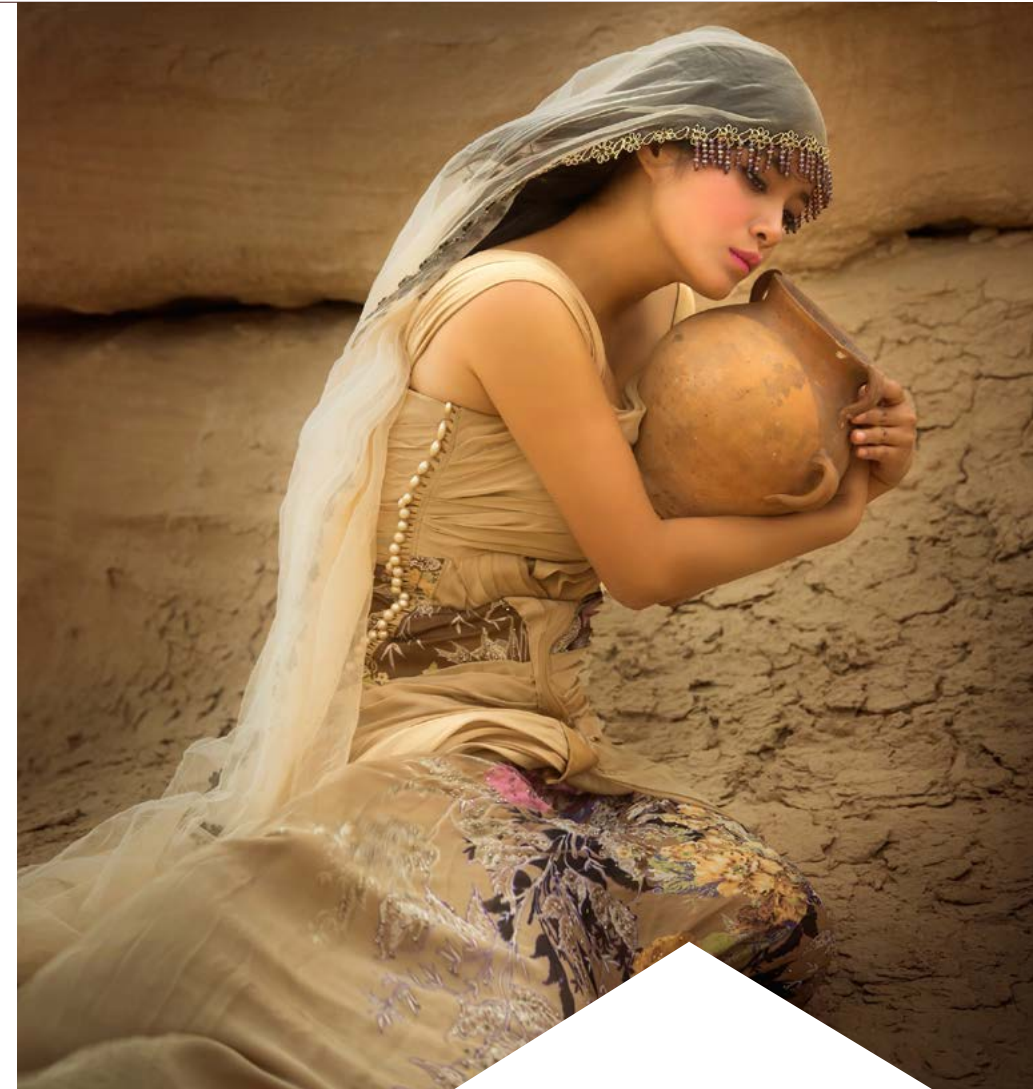
Femeia cinstită influențează viețile tuturor celor din jurul ei făcând astfel istorie și în cele din urmă femeia cinstită vrea să aibă gândurile lui Dumnezeu.”

„Vitejia eroică, tăria supraomenească și curajul fără asemănare sunt semnele distinctive ale femeii din Proverbe 31. Plină de vitejie, ea înlătură tot ceea ce stă în calea scopurilor lui Dumnezeu. Viața ei este o imagine vie a triumfului, a biruinței și a slavei lui Dumnezeu. Femeia din Proverbe 31 face mult mai mult decât să coase, să facă mâncare și să-și învețe copiii.”

Dacă cineva și-a imaginat că femeia din Proverbe 31 este o femeie casnică fără prea multe perspective se înșală. Cu siguranță, fiecare femeie din secolul XXI se poate regăsi cu ușurință în felul de a fi al acestei femei, constituind totodată și o mare sursă de inspirație.

Deși concepția despre femeie în perioada Biblică era că ea este inferioară bărbatului, acest portret vine să răstoarne aceste concepții și să prezinte femeia așa cum e ea în urma restaurării în Hristos. Proverbe 31 prezintă o femeie egală bărbatului în absolut toate domeniile de activitate.

„Sursa tăriei ei nu stă în ea însăși, ea se bazează pe o putere în totalitate din afara ei (2 Sam 22:29-36). Datorită puterii lui Dumnezeu, David a fost capabil să realizeze lucruri pe care un simplu om nu le-ar fi putut realiza niciodată. La fel este și cu viața pusă deoparte.

Suntem chemate să trăim vieți supraomenești, să ducem o existență pe care alte femei nici măcar nu ar încerca să o ducă. Si nu suntem chemate să o facem prin propria tărie pentru că este imposibil. Puterea de a împlini chemarea înaltă făcută vieții noastre a fost cumpărată prin sângele Regelui nostru.”

Textul Biblic face o afirmație extrem de importantă și anume Proverbe. 31:10 „Cine poate găsi o femeie cinstită, ea este mai de preț decât mărgăritarele”. De ce este o astfel de femeie mai de preț decât mărgăritarele? Pentru că Isus a plătit prețul suprem pentru mireasa Sa, ne-a cumpărat cu sângele Lui, cu mult mai prețios decât mărgăritarele. Iar această cumpărare nu a fost făcută doar pentru iertarea păcatelor noastre ci și ca să ne împuternicească să trăim acea viață curajoasă, supraomenească pe care niciodată nu am fi putut-o trăi pe cont propriu. Este timpul să recunoaștem și să îmbrățișăm puterea supranaturala pe care Hristos ne-o oferă pentru a ne echipa să trăim viața triumfătoare, biruitoare, curajoasă, viață care să zdruncine literalmente această lume ce ne înconjoară.

Când citesc Proverbe 31 și văd chipul acestei femei înțeleg că nu voi reuși prin mine însămi să ajung la acest standard vreodată. Totuși sunt plină de speranță pentru că mi-am predat ființa întreagă lui Dumnezeu, iar El dorește să mă împodobească cu frumusețea Sa. În această atitudine de supunere, Duhul Sfânt îmi va da puterea necesară să trăiesc o viață strălucitoare, biruitoare. El mă va învăța, mă va corecta și mă va instrui pentru a împlini în cele din urmă, această înaltă chemare.

Roșu Elena-Alina

ATITUDINI *Creștine*

Cuvântul Lui Dumnezeu -Sfânta Scriptură este îndrumătorul, îndreptarul, lumina și candela în drumul nostru către cer. Psalmul 119:105: **“Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea”. Versurile unui cântec spun așa:”Să faci- O, Isuse din inima mea, o candelă sfânta să ardă în ea, Tămâia iubirii cu focul ceresc Ca pururi în lume iubind să trăiesc”**

În activitățile noastre de zi cu zi, în familie, la serviciu și în societate, ne confruntăm cu tot felu de situații, fiind solici-tate să exprimăm atitudini. Trebuie să recunoaștem că nu întodeauna am reușit să avem atitudini corecte, care să răspândească mireasma Lui Hristos. Nu întodeauna am fost lumină și sare față de semenii noștri. Sfânta Scriptu-ră ne ajută și ne învață să avem atitudini corecte, care să tindă spre desăvârșire în asemănarea cu Domnul și Mân-tuitorul nostru Isus Hristos.

Apropierea de Domnul prin rugăciune, citirea Scripturii și împlinirea ei, atra-ge binecuvântarea și formează un caracter cu atitudini pe placul Domnului. “Dar cine păzește cuvântul Lui, în el dragostea Lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită, prin această știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”, 1 Ioan 2:5,6.

Modelul nostru de viață cu atitudini corespunzătoare, este Domnul Isus! “Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”-Matei 11:29.

Un exemplu de femeie pe paginile Scripturii care ne este arătată de Domnul, este Maria. Ea a avut atitudini potrivite: de iubire, smerenie, mulțumire și recunoștință la picioarele Domnului. Domnul Isus mijlocește pentru noi și ne ajută în slăbiciu-nile noastre. El este DOMNUL, MÂNTUITORUL și MEDICUL nostru! MERITĂ SĂ TRĂIM PENTRU ISUS!

Fiecare avem de dus o luptă pe calea credinței pentru a deveni maturi în Hristos și desăvârșiți. De la întâlnirea noastră cu Isus, prin nașterea din nou, primim o viață nouă, o viață schimbată din firească în duhovnicesc. Până ajungem la desăvârșire trecem prin mai multe faze de modelare ale caracterului nostru pentru asemă-

narea cu El. Alegerea noastră de-a umbla și trăi prin Duhul Sfânt, dezvoltă atitudini pe placul Domnului

Cele mai importante atitudini sunt: iubirea, smerenia, blândețea, evlavia, mulțumirea, bucuria, bunătatea, pacea, binefacerea, mila, îndurarea și răbdarea.Toate acestea, dacă le punem în practică se simte în jurul nostru că suntem o binecuvântare și răspândim mireasma pe care Domnul o așteaptă de la noi. La fel și soții noștri, copiii, nepoții și nurorile noastre, de asemenea se bucură de atmosferă plină de dragoste, creată de noi.

Condițiile care ne ajută să le dobândim sunt: apropierea de Domnul prin rugăciune și citirea Cuvântului, care ajută la mărirea credinței și umplerea zilnică cu Duhul Sfânt. O altă condiție este vegherea pentru a îm-plini Cuvântul. Să veghem și asupra vorbe-lor, să avem vorbire cu har și dreașă cu sare! “Un cuvânt spus la vreme potrivită, este ase-mănat cu niște mere de aur într-un coșuleț de argint” Prov. 25:11.

Domnul Isus ne-a învățat și ne-a arătat mai multe exemple de milă și îndurare.

Una dintre ele este hrănirea mulțimii. De asemenea a avut milă de mulți bol-navi și necăjiți: “duceți-vă și învățați ce înseamnă:”Milă voiesc, iar nu jertfă”, Matei 9:13.

Purtarea de grijă a nevoiașilor și a celor ce nu au pe nimenea este o atitudine foarte plăcută Domnului și foarte răsplătită. Dom-nul ne-a dat o porunca să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El, Ioan 15:12. Să ascultăm de Domnul în supunere, căci ascultarea face mai mult decât jertfele! Iubirea de oameni și mila sunt caracteristici importante de împlinit în trăirea zilnică. Doamne ajută-ne să luptăm, lupta cea bună a credinței și să ne punem zilnic încrederea în Tine! “Cei ce se încred în Tine sunt că muntele Sionului care nu se clatină”Ps.125. Făgăduințele Lui ne dau putere, siguranță și nădejde.

Modelul nostru de viață
cu atitudini corespunzătoare,
este Domnul Isus!

“Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

Matei 11:29.

Un lucru important pe care Dumnezeu îl prețuiește mult, este “un duh blând și liniștit”.

Podoabă voastră să nu fie podoabă de afară, care stă în împletitură părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curățirea nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea Lui Dumnezeu” 1 Petru 3:3,4. Domnul Isus se uită în primul rând la inima. Versurile unui cântec spun așa: “Să faci o Isuse din inima mea, Să fie întruna că inima Ta, Izvor de iubire,de milă de har,Mereu tot mai plină ,pe-al jertfei altar

Transformarea noastră după ce ne în-tâlnim cu El, o face Domnul din interior spre exterior.

Toate atitudinile și pornirile noastre ies din inimă.

Duhul Sfânt ne vorbește și ne călăuzește în luarea deciziilor atunci când suntem încercați sau ispitiți, pentru a avea în toate biruință.”Ferice de cel ce răbdă ispita, că după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu ce-lor ce-L iubesc”, Iacov1:12.

A trăi prin credință și a primi credință de

la Domnul nostru este un mare har.Să -l prețuim!

Accentul să-l punem pe rugăciune și cercetarea Scripturii pentru a fi pline de iubire, de pace, de sfințenie, de râvnă și de răbdare.

Să ne ferim de tot ce ni se pare rău și să ne alipim tare de bine! Bucurați-vă în nădejde și pentru făgăduințele Lui nespuse de scumpe!

Să veghem pentru împlinirea Cuvântului și a poruncilor Lui, pentru ca să ajungem cu orice chip la premiul alergării, la întâlnirea cu Mirele nostru pe norii cerului!

V-am scris pe scurt, cu ajutorul Domnului, câteva gânduri care cred că vor folosi și ajută pe fiecare soră: soție,mamă, soacră sau bunică.

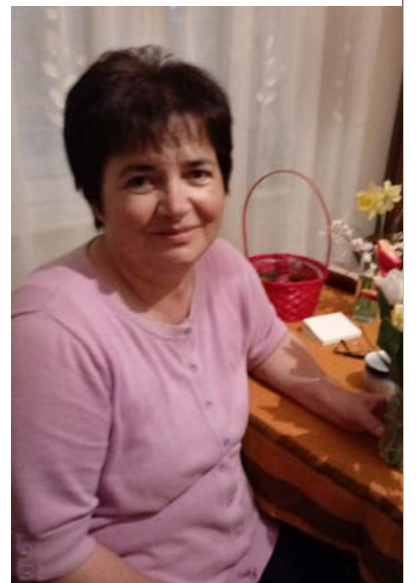
”

Doamne binecuvântează-ne cu pute-re să împlinim Cuvântul Tău! Doamne păstrează-ne curate, evlavioase și în sfințenie cu atitudini plăcute Ție! Doam-ne îndură-te de noi!

A Domnului să fie slava și gloria în veci Amin!

Iar a Aceluia care poate să va păzeas-că de orice cădere și să va facă să va înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumne-zeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hris-tos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci.

Amin, (Iuda 24-25).

**Victoria Natea
Biserica “Bethel”, Tg Mureș**

Ana Magdici, împreună cu familia
Biserica "Bethel", Tg Mureș

Mamă, roagă-te pentru mine!

De curând, am ascultat o predică din 2 Tesaloniceni 3:1-5. Mesajul era adresat Bisericii, dar gândul meu s-a dus la faptul că aceste versete surprind atât de bine nevoile copiilor noștri – nevoi pe care noi ca părinți le putem aduce înaintea Domnului, prin rugăciune.

Doamne, mă rog pentru copilul meu, ca Sfântul Tău Cuvânt să se răspândească prin el. (2 Tes. 3:1a)

Găsim în Biblie multe exemple de copii care au răspândit Cuvântul Domnului. M-am oprit asupra a doua exemple:

1. Fetița din Israel care a fost luată roabă (2 Imparați 5:3); 2) tinerelul David înainte să lupte cu Goliat (1 Samuel 17:37). Astfel, indiferent dacă copilul nostru e o fată sau un baiat, ea/el poate răspândi Cuvântul Domnului, ca urmare a experiențelor personale pe care le-a acumulat până la momentul respectiv.

Fetița din Israel luată prizonieră se prea poate să fi fost martora unor vindecări miraculoase făcute de Domnul prin profetul Elisei și prin urmare a avut curajul să vorbească despre aceste minuni.

David, de asemenea, mărturisește înaintea regelui Saul că a avut parte de minunile Domnului, în lupta sa cu ursul și leul.

Mă rog să am înțelepciunea să îmi expun copiii, cât mai mult, la prezența Domnului, astfel încât ei să acumuleze experiențe personale cu Dumnezeu cel viu!

Doamne, mă rog pentru copilul meu, ca să fie Cuvântul Tău proslăvit prin el. (2 Tes. 3:1b).

Cuvântul Domnului propăvăduit prin fetița din Israel luată prizonieră, a fost proslăvit prin intervenția divină, care a adus vindecare bolii incurabile, de care suferea stăpânul ei, Naaman.

De asemenea, Cuvântul Domnului propăvăduit prin David a fost proslăvit prin intervenția divină, prin care el a cu-

noscut biruința asupra uriașului Goliat.

"Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere", 1 Corinteni 4:20.

Doamne, mă rog pentru copilul meu să fie "izbăvit de oameni nechibzuiți și răi". (2 Tesaloniceni 3:2)

Sângele lui Isus să îl înconjoare și să-i ofere protecție, eliberare, vindecare.

Copilul meu,

"Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze fața Lui peste tine și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe fața peste tine și să-ți dea pacea!" (Numeri 6:24-26)

Doamne, mă rog pentru copilul meu, ca inima lui să fie îndreptată spre dragostea lui Dumnezeu și răbdarea lui Hristos (2 Tesaloniceni 3:5).

Dragostea lui Dumnezeu înseamnă că El nu lucrează cu noi după meritele noastre sau după vrednicia noastră, ci după bunătatea Lui. Dragostea Lui cuprinde calități precum bunătate, milă, har, sacrificiu de Sine etc. Răbdarea lui Hristos în inimile noastre și ale copiilor noștri reflectă credința noastră în Dumnezeu și în timpul hotărât de El pentru a interveni.

Mă rog ca aceste calități să îi caracterizeze pe copiii noștri, chiar dacă trăim într-o societate impregnata de atâta egoism (opusul dragostei) și care vrea rezolvarea tuturor situațiilor în mod instant (opusul răbdării).

În final, având în minte aceste câteva importante motive de rugăciune pe care le putem adresa lui Dumnezeu pentru copiii noștri, vreau să aduc, drept încurajare, versetul biblic care spune:

"Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, El ne ascultă", (1 Ioan 5:14).

Nuiaua ”disciplinării”

”Cine nu folosește nuiaua, își urăște fiul, dar cine-l iubește, are grijă să-l disciplineze.” Proverbe 13:24 (NTR)

”Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiaua disciplinei o va dezlipi de el.” Proverbe 22:15 (NTR)

În ultimii șase ani am fost binecuvântată de către Dumnezeu cu trei copii minunați și încă de la început am conștientizat importanța responsabilității pe care o am înaintea Lui cu privire la rolul meu de părinte. Cu toate că aveam impresia că știu suficiente despre cum trebuie să fie crescut un copil, în momentul în care m-am trezit cu primul bebeluș în brațe, am intrat pe drumul anevoios ce desparte practica de puțină teorie pe care o aveam în minte și... n-am știut de unde să încep, cum să procedez, ce să fac în atât de multe situații. La scurt timp am fost pusă și în fața nevoii de disciplinare, iar în acel moment întrebările mele s-au înmulțit exponențial de pe-o zi, pe alta.

”I-am mărturisit lui Dumnezeu că nici nu știu, nici nu mă simt în stare să-mi disciplinez copilul în mod corect, echilibrat, scriptural. Eram debusolată și contrariată.

Cum ar putea dragostea necondiționată a unui părinte să provoace în mod deliberat suferință copilului prin pedeapsă fizică, metodă care în general observasem că nu dă rezultate pe termen lung? Despre ce nuia vorbește în Scripturi Dumnezeu Care Se numește pe Sine Dragoste? Unde era punctul de echilibru?

Dumnezeu mi-a răspuns prompt prin două versete: 1 Tesaloniceni 5:21 ”Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.” și Eclesiastul 1:12 (NTR) ”Eu, (Solomon), m-am dedicat studiului și cercetării înțelepciunii cu privire la toate lucrurile care se săvârșesc sub ceruri; aceasta este o ocupație obositoare, pe care Dumnezeu o dă oamenilor ca să se îndeletnicească cu ea.” Apoi Dumnezeu a continuat în duhul meu: ”A fi părinte este o meserie. Ca în oricare altă meserie, înainte să te apuci de practică trebuie să știi teoria. Documentează-te. Eu îți stau alături ca să te călăuzesc.”

Din acea zi, la fel ca și Solomon, m-am dedicat studiului acestui aspect timp de un an de zile. Am citit cărți, cursuri, studii de cercetare și diferite opinii cu privire la meseria de părinte și dezvoltarea psiho-somatică a copilului. Am zăbovit asupra rezultatelor cercetărilor publicate de psihologi, pediatri, neuropsihiatri infanțili și lideri creștini ca să pricep nevoile psihologice de bază ale copilului, anatomia și fiziologia dezvoltării lui psiho-comportamentale și așteptările pe care le are de la mine ca și părinte în etapele de viață prin care trece. Aveam în tot acest timp filtrul Scripturii înaintea ochilor și păstram în minte și inimă tot ce este bun și biblic.

Unul dintre lucrurile extrem de importante pe care le-am învățat este definiția corectă a ceea ce Scriptura numește ”nuia”. ”Nuiaua disciplinării” reprezintă opusul neglijenței copilului și nu are nimic a face cu brutalizarea, țipetele, intimidarea, sarcasmul, loviturile sau harța, exercitate cu precădere la mânie și epuizare. Ea întruchiează dragostea mea de părinte în acțiune.

Privind în Vechiul Testament la modul în care Dumnezeu își exercită rolul de Părinte în relație cu poporul Israel, concluzia este că „nuiaua” nu se referă la un instrument care poate vătăma fizic, ci mai degrabă la toaia prin care păstorul își manifestă plin de răbdare grija față de oi – un ”sceptru” al călăuzirii ferme, al instruirii serioase, al explicării pline de grijă, al trasării unor limite clare, al așteptării ascultării depline și al aplicării corecției în urma încălcării regulilor. În tan-

dem, scopul disciplinării nu este acela de a oferi o demonstrație de forță din partea celui ce o administrează, ci mijlocul prin care este confruntată îndărătnicia, răzvrătirea sau refuzul de a respecta și recunoaște autoritatea așa cum se cuvine. Înțelegând aceste lucruri, am făcut diferențierea între obediență și cooperare din partea copilului. Nu vreau ca ai mei copii să mă asculte de frica unei pedepse fizice, nici nu vreau să le ”cumpăr” ascultarea prin tot felul de recompense atractive. Ascultarea copilului obținută în aceste condiții poate fi comparată într-o anumită măsură cu dresajul animalelor, se bazează pe o motivație greșită (externă) și cu siguranță se poate pierde oricând în favoarea rebeliunii odată ce recompensa și/sau pedeapsa dispar din ecuație.

Obiectivul meu ca părinte este educarea

copiilor mei în așa fel încât ei să ajungă să (mă) asculte dintr-o motivație corectă (internă) și să ajungă să fie ei înșiși capabili să gândească și să discearnă la rândul lor între bine și rău. Toate acestea la un loc presupun ca preț din partea mea o muncă fizică, psiho-intelectuală și spirituală depusă cu consecvență în mod voluntar și conștient zi după zi, la care implicit m-am angajat odată ce am decis să devin părinte.

Ca un gând de final, în dreptul meu, am ales să nu fiu o mamă autoritară, nici una permisivă. Doresc să mă poziționez într-un stil parental echilibrat, de unde să le fac parte copiilor mei de o educație fermă, dar plină de căldură. Cât despre Domnul meu, El își ține promisiunea și azi: Îmi stă alături ca să mă învețe și să mă călăuzească la fiecare pas.

Cărți utile:

Binecuvântați-vă copiii – Jack W. Hayford

Cum să vorbim copiilor dacă vrem să ne asculte și cum să-i ascultăm pentru ca ei să ne vorbească – Adele Faber & Elaine Mazlish

Creierul copilului tău – Daniel J. Siegel, M.D., Tina Payne Bryson, Ph.D.

Praying Circles around your children – Mark Batterson

Articol realizat de:

Paula Dejeu

Biserica Baptistă ”Emanuel” Oradea

Edificarea rugăciunii

în viața personală, în viața bisericii

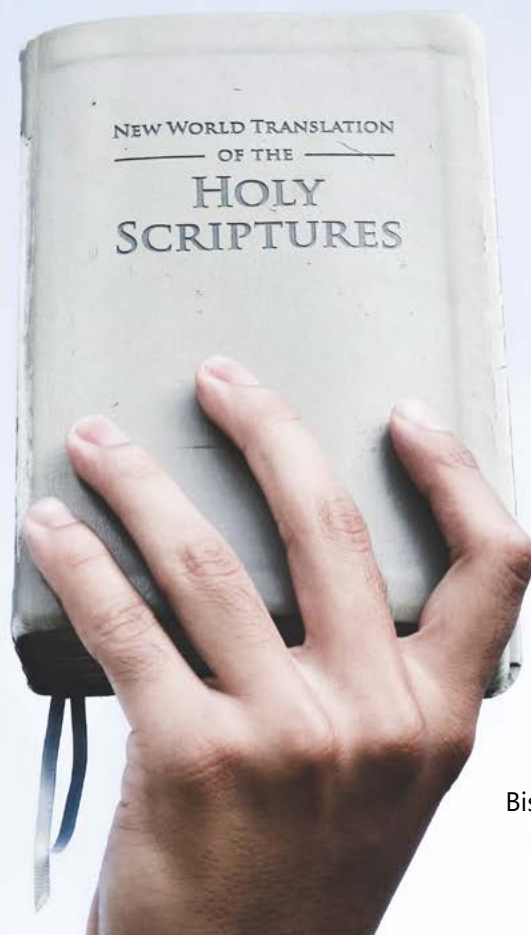
Vă amintiți de Neemia? Sub conducerea lui, poporul Israel a construit un zid. Când ne întoarcem la Dumnezeu și intrăm în Împărăția Lui, toți, DAR toți, avem o chemare și trebuie să fim activi acolo unde Domnul ne-a așezat pe fiecare. Ca și copiii ai Împărăției, ne confruntăm cu o sarcină similară cu aceasta, dar zidul pe care-l construim este făcut din rugăciune, în loc de cărămizi și mortar. În timp ce edificăm rugăciunea în bisericile noastre locale, putem urma același proces ca acela folosit de Neemia pentru consolidarea apărării Ierusalimului.

Avântul lui Neemia, provenea dintr-o viziune. El a văzut problema când a auzit despre starea Ierusalimului, el s-a așezat și a plans, a postit și s-a rugat înaintea Domnului cerului (Neemia 1:4).

Văzând nevoile lumii, inima mi se frânge. Sunt motivată să vorbesc și altora, convinsă fiind de dezastrul global către care se îndreaptă miliarde de oameni neevangelizați încă. Mă gândesc că cele câteva miliarde de oameni neevangelizați de pe pământ ar putea forma, dacă s-ar așeza unul după altul, o coadă ce ar înconjura pământul pe la Ecuator de 25 de ori (citind statistici). Vă puteți imagina 25 de șiruri de oameni fără Hristos, pășind la nesfârșit spre iad? Fie că această viziune să va urmărească și să mă urmărească zi și noapte. Dar Neemia a mai avut o speranță și a mobilizat și pe alții la acțiune. Viziunea lui a dus la comunicare. Adunând liderii în jurul lui, Neemia a spus: "Veniți să zidim iar zidul Ierusalimului și să nu mai fim de ocară!" (Neemia 2:18). Păstorii, liderii de astăzi au ocazia să planteze în sufletul fiecărui membru o viziune pentru cei nemântuiți. Fie ca predicile lor să comunice eficient. Fie ca bisericile să vadă împreună imensitatea nevoii și apoi să răspundă la aceasta.

"Să ne sculăm și să zidim", (Neemia 2:18). Neemia și-a urmat chemarea

"
*Rugăciunea
va fi cheia
care
descuie
toate ușile
zăvorâte de
secole.*

Crenguța Stoian
Biserica "Logos", Iași

prin delegare. El, a dat oamenilor simpli câte o parte din lucrarea imensă, bisericile noastre sunt pline de oameni care nu au niciun scop, care se preumblă la și de la serviciile divine, săptămâna după săptămâna, concentrându-se asupra propriilor persoane. Ei trebuie ajutați să-și găsească locul în biserică. În loc să încerce să construiască singur totul, Neemia a dat fiecărei familii câte o secțiune din zid. Biserica trebuie să mobilizeze oamenii la rugăciune pentru cei nemântuiți. Rareori ne dedicăm să ne rugăm pentru ceva pentru care nu avem simțul apartenenței. Oamenii lui Neemia "s-au întărit" în hotărârea de a munci și au văzut semnificația dezideratului lor. Știau că vor întâmpina rezistență și au construit cu o mână, în timp ce cu cealaltă țineau arma. Au dormit în aceleași haine timp de 52 de zile. Sentimentul urgenței și spiritul războinic i-a ținut în viață. Rugăciunea pentru cei nemântuiți este o modalitate de război spiritual împotriva forțelor întunericului. Eliberarea celor nemântuiți de sub imperiul tiranic al întunericului, care-i ține captivi, va lua forma unei lupte spirituale. Rezultatul viziunii, comunicării, delegării și spiritului războinic al lui Neemia a fost un efort curajos și susținut, care a mers până la capăt. În timp ce vă rugați împreună cu biserica dumneavoastră, pentru înaintarea tot mai multă a Împărăției lui Dumnezeu, pregătiți-vă pentru luptă. Rugăciunea va fi cheia care descuie toate ușile zăvorâte de secole. Înăuntrul acestor uși sunt miliarde de suflete și rugăciunea dumneavoastră va fi o cheie pentru viața lor veșnică!

Fii bucuroși

în nădejdea voastră

Romani 12:12

De ce să fiu bucuroasă în nădejdea mea?

Ce face bucuria în această cale a nădejzii?

Cum trăiesc eu în așteptarea lucrurilor promise?

Atitudinea inimii mele poartă cu ea certitudinea lucrurilor nevăzute sau bucuria anticipării lor?

Din păcate, minciuna, îndoiala, sunt cele care de multe ori îmi fură încrederea și îmi țin bucuria prizonieră. Ele se ascund sub mentalități și afirmații precum: "dar dacă", "dar dacă lucrurile nu sunt cum le văd eu?!", "dar dacă nu mă voi descurca în noua provocare de la locul de muncă?", "dar dacă voi eșua?", "dar dacă nu voi fi înțeleasă?", "dar dacă nu sunt îndeajuns de...", "dar dacă situația în care sunt, nu va avea finalitatea la care mă aștept?"

În spatele acestor cuvinte, în definitiv, oricât de cosmetizată ar fi ea, stă ascunsă frica - în diversele ei forme: frica de respingere, frica de eșec, frica de necunoscut, frica de oameni.

Frica îmi va fura bucuria și libertatea unei vieți pline de speranță, mă va priva de miracolul trăirii rugăcinilor ascultate și de răsplata încrederii în El. Și cât de mare este această răsplată a încrederii în El: însăși prezența Lui!

Oare nu e mai "sigur" să nu am așteptări?!

Aș zice că nu! Știu că într-un într-un final ajunge să se hrănească și să se mulțumească cu lucrurile cu care este hrănit fără a mai cunoaște speranța și încrederea.. Vreau mai bine să am așteptări pe care să le încredințez Lui pentru că El știe - știe exact care dintre ele sunt puse acolo, în inima mea, chiar de Duhul Său cel Sfânt și la care îmi va cere să renunț pentru ca planurile lui să își găsească loc în inima mea. Vreau mai bine este să am încredere în El - că poate să se implice în viața mea (până în cel mai mic detaliu) și că o va face, după planul Său!

Cred că încrederea adevărată pusă în Cel care poate chema lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi și Care învie morții, aducând la viață oameni, relații, vise, poartă cu ea o bucurie care nu poate și nu trebuie ținută ascunsă. Și această bucurie trebuie trăită pentru că anticipează rezultatul sau produsul speranței, încrederii. Ea îmi eliberează sufletul și îmi dă din harul Lui.

Încrederea în El creează cadrul potrivit în care să locuiască pacea și bucuria. O inimă în care locuiește încrederea, ajunge să trăiască prin credință, este o inimă care învață să asculte și să acționeze chiar și când nu poate anticipa cu mult înainte, însă învață să meargă în ritmul și direcția stabilită de Cel în care și-a pus încrederea. O inimă care se încrede în El, vede minuni și se bucura de ele. Bucuria se învață, eu o învăț pe măsură ce învăț încrederea în El.

Încrederea mea în El, umple inima Tatălui de bucurie. Bucuria Lui este tăria mea!

A fost odată...

Orice poveste începe cu "a fost odată".

Aș vrea să vă spun o poveste frumoasă despre flori, despre Creatorul minunat care a pus culoarea și mireasma în fiecare floare.

O floare ne poate face viața mai frumoasă. Floarea înseamnă așadar, viață. Dar și puritate. Floarea ne însoțește în toate împrejurările vieții. Fiecare moment special trebuie însoțit de o floare specială. Floarea este simbolul prețurii, al dragostei și prieteniei. Floarea poate reflecta trei lucruri: iubirea, bucuria și pacea.

Povestea evenimentelor speciale din viața mea a început în urmă cu 10 ani. Din dragoste pentru flori am început să muncesc în domeniul floral. A fost un început greu, însă atât de frumos și palpitant. Este așa de minunat să poți să observi fiecare culoare creată, să simți mireasma la fiecare floare pe care ai atins-o. Florile sunt întotdeauna generoase, ele dăruiesc tuturor, oamenilor, insectelor,

păsărilor, frumusețea lor. Dumnezeu a pus în noi iubire și sensibilitate. Da... sunt o ființă sensibilă și poate asta m-a ajutat așa de mult să mă apropi de aceste minunate creații. Florile sunt, după oameni, cele mai gingașe făpturi.

Scriptură ne spune că Dumnezeu, în ziua a treia, a făcut iarba, pomii, tot ceea ce ține de vegetație, înțelegându-se aici și florile (Geneză 1, 11-12). Raiul însuși, locul unde a fost lăsat să trăiască omul, este numit în Biblie grădină, zidită special de Dumnezeu pentru om în Eden, (Geneză 2, 8), cu plante și flori plăcute la vedere și pomi cu roade bune de mâncat. Omul a căzut, a trebuit să părăsească

Edenul, însă florile au rămas să-l însoțească în pribegia lui pe pământ, amintindu-i, prin frumusețea lor, de iubirea Creatorului.

Este așa de frumos să fii în mijlocul lor, dar totuși există și tristețe. Gândul că după ce ai rupt o floare, ea va muri inevitabil. Este trist, dar așa a rânduit Dumnezeu să fie cursul vieții.

De multe ori m-am gândit ce simplu privesc oameni un buchet de flori. Puține persoane cunosc cât efort și câtă muncă este pentru a realiza un aranjament floral.

Multe zile în care a trebuit să învăț denumirile florilor (gipsofilă, eustoma, aspidistra, etc), combinații de culori, perioada de înflorire, lunile în care se găsesc anumite tipuri de flori, perioadele de înflorire ... și multe alte lucruri pe care le-am experimentat în 10 ani minunați.

Nu pot să nu îmi aduc aminte nopțile în care trebuia să lucrez până în zorii zilei pentru a fi totul proaspăt și frumos pentru evenimentele speciale. Eforturile au fost enorme, dar de fiecare dată am avut lângă mine sprijin care m-a ajutat să duc munca la bun sfârșit. Poate vă întrebați cine? A fost soțul meu, care m-a susținut și m-a ajutat, a muncit alături de mine, mama mea, copiii mei care au înțeles munca pe care o face *mami*, dar nu în ultimul rând a fost lângă mine, prietenul meu cel mai bun Dumnezeu, care nu m-a părăsit nicio dată. Mi-a dat forță și putere în foarte multe momente grele, în nopțile când oboseală mă lovea la pământ, El era cel care mă ridica.

Și iată cum familia s-a reunit în jurul buchetelor de flori, să aducă bucurie și frumusețe și altor familii. Am găsit o mare

împlinire în faptul că, am găsit o activitate comună, împreună cu soțul, copiii, mama mea și alte prietene dragi, o muncă atât de plăcută și folositoare, care mi-a umplut sufletul de amintiri prețioase.

Poate nu v-ați gândit nicio dată că aceste lucruri atât de delicate se realizează cu mult efort. Nu e așa de greu să legi niște flori ...!

După toată această muncă există și răsplată și nu mă refer la partea financiară.

Atunci când oameni din jurul tău apreciază munca ta, sunt încântați de ceea ce ai realizat e una din cele mai

mari mulțumiri ale sufletului. Acel *mulțumesc* și o îmbrățișare ștergeau cu buretele toată oboseala. Ștafeta s-a prelat altor oameni sensibili care apreciază florile și care vor face alte evenimente frumoase.

Dumnezeu, în imensa Lui bunătate, a pregătit un lucru și mai minunat pentru mine. Mi-a oferit oportunitatea de a lucra cu oameni și pentru oameni. E așa de frumos și palpitant în a descoperi cât suntem de diferiți, dar în același timp speciali, așa cum ne-a creat Tatăl.

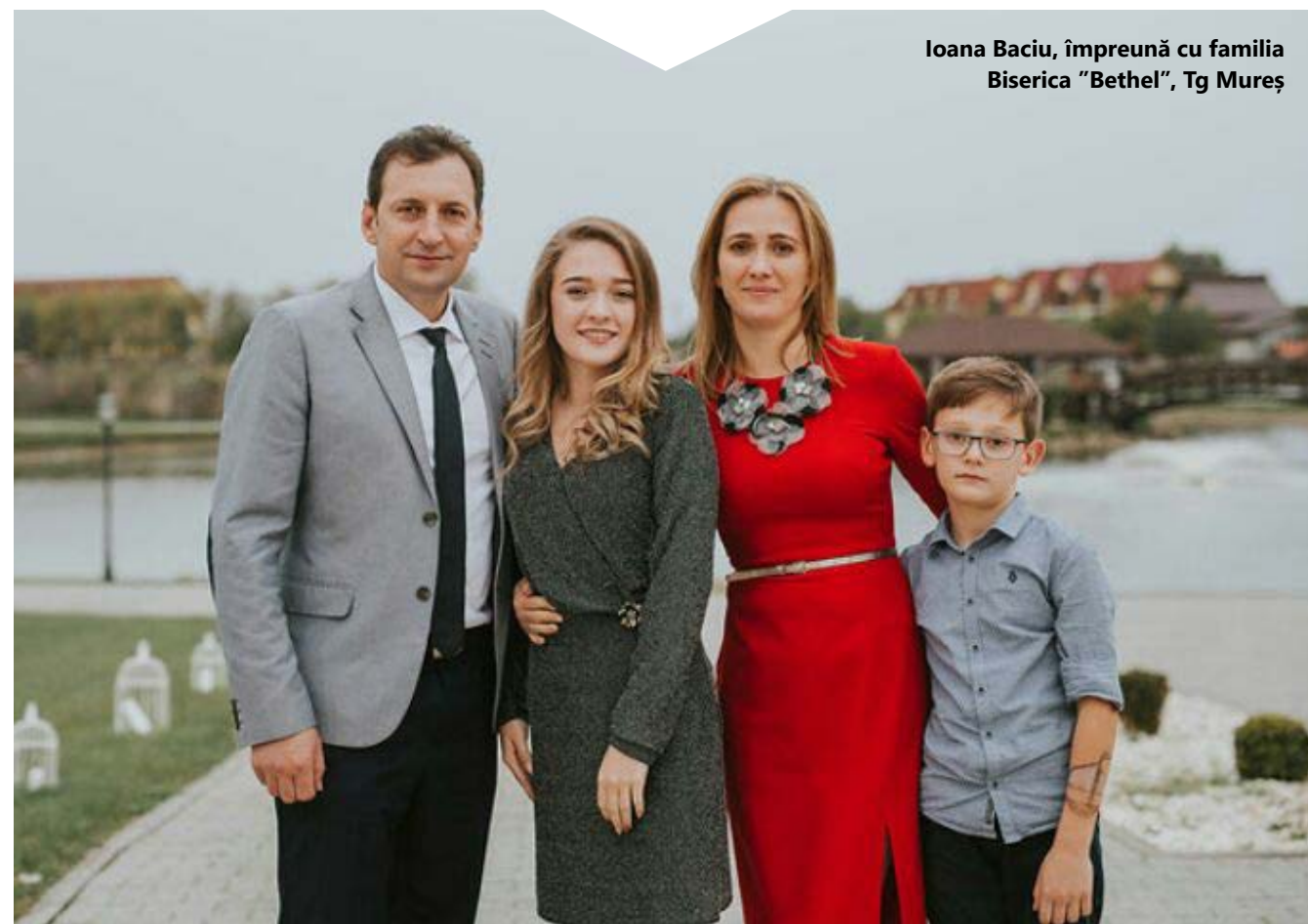
”

Mulțumesc Lui Dumnezeu pentru tot ce este în jurul meu, familie, colegi, oameni pe care pot să îi cunosc în fiecare zi. Mă voi bucura în continuare de flori, de frumusețea și mireasma lor. Îmi doresc să fiu o floare în mijlocul oamenilor care mă înconjoară și să pot fi ceea ce florile m-au învățat în nopțile târzii: delicatețe, mireasmă, culoare, iubire, bucurie și pace e ceea ce îți doresc cititoare să fii și tu.

Să apreciem fiecare floare pe care o vom primi și să ne gândim că în spatele aceluia buchet este o poveste de viață!

Fiți binecuvântate!

**Ioana Baci, împreună cu familia
Biserica "Bethel", Tg Mureș**

Învierea Domnului Isus a fost un fapt istoric!

Încă din primele zile după înviere, dușmanii Lui au căutat să nege acest fapt. De atunci și până astăzi se emit tot felul de teorii care să "explice", de fapt să convingă lumea că învierea nu a avut loc.

În anul 2003, savantul englez N.T. Wright a publicat un volum de peste 800 de pagini în care spulberă toate aceste speculații și arată că numai faptul istoric rămâne în picioare. Cine vrea să se documenteze găsește în această carte cea mai bună sursă de documentare. Nu are rost să o mai facem și noi în spațiul limitat pe care îl avem la dispoziție.

Noi vom face ceva mult mai util pentru inimile noastre și chiar pentru mințile noastre.

Vom începe cu această declarație a apostolului Petru:

**“Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru, Isus Cristos, care, după îndurarea Lui cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Cristos din morți...”
(1 Petru 1:2).**

Puterea Învierii

Lui

Marcați că nașterea noastră din nou s-a întâmplat “prin învierea lui Isus Cristos din morți”!

La rândul Lui, apostolul Pavel vorbește despre valoarea inestimabilă a cunoașterii Domnului Isus, dar adaugă: “Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui” (Filipeni 3:10). Efesenilor, Pavel le scrie că se roagă pentru ei să le dea Dumnezeu un duh de înțelepciune și de revelație ca să ajungă să cunoască nemărginita mărime a puterii pe care a declanșat-o Dumnezeu când L-a înviat pe Domnul Isus din morți și L-a înălțat la cer și L-a pus să șadă la dreapta Lui, putere care este îndreptată acum “spre noi credincioșii”, putere prin care ne-a făcut una cu Cristos, în așa fel încât noi alcătuim astăzi Trupul Lui (Efeseni 1:17-23).

Observăm că Învierea Domnului Isus este o putere activă, care are de a face cu noi credincioșii, putere pe care noi ar trebui să o cunoaștem și să o facem să fie a noastră și să beneficiem de ea din plin. Cum putem să facem lucrul acesta? Ca să ajungem la înțelegere, să mai cităm un text, pe care noi l-am auzit de multe ori, dar n-am stat să ne gândim ce înseamnă el cu adevărat: “Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Cristos ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” (Romani 10:9).

De regulă, noi luăm textul acesta și îl facem textul mântuirii noastre astfel: Crede în Domnul Isus și mărturisește chiar înaintea de botez că Isus este Domnul tău și vei fi mântuit.

Noi nu stăm să ne întrebăm: De ce scrie Pavel atât de specific: “dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți?” Vedem că imediat după aceasta Pavel adaugă explicația: “Căci prin credința din inimă (că Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți) se capătă neprihănirea (grecește: dikaiosune adică dreptatea)” (v.10).

Petru a scris că prin învierea lui Isus Dumnezeu ne-a născut din nou. Aici, în Romani, Pavel scrie că prin învierea lui Isus Dumnezeu ne dă dreptatea. Opusul “dreptății” este păcătoșenia, sau starea de păcat. Este vorba de o schimbare radicală de situație: până acum eram păcătoși; acum sunt spălați de păcate, sunt plantați în Cristos și am statutul și starea de om drept!

În Efeseni 2:8-9, Pavel scrie că “prin har am fost mântuiți” și îndată adaugă explicația: “Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți (sau plantați) în Cristos Isus pentru (în vederea) faptelor bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10).

Cu alte cuvinte, Pavel le scrie corintenilor: “Căci dacă este cineva în Cristos, este o făptură (o creație) nouă: cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Toate acestea se realizează prin puterea Învierii!

Puterea extraordinară pe care a declanșat-o Dumnezeu când L-a înviat pe Isus, este o putere care atunci a intrat în istoria umană. Ea, rămâne la dispoziția credincioșilor, ca să-i transforme, să-i nască din nou, să-i facă o nouă creație și să-i facă capabili să umble (să trăiască) în faptele bune pe care Dumnezeu le-a conceput să fie viața fiilor lui Dumnezeu.

Cum putem să beneficiem de această colosală putere? În primul rând, trebuie să credem din toată inima că învierea Domnului Isus este un fapt istoric și că este o realitate vie acum în viața omenirii. În al doilea rând, trebuie să o “cunoaștem” așa cum Îl cunoaștem pe Domnul Isus Însuși (Filipeni 3:10).

Pavel se roagă ca Dumnezeu să ne dea un duh de înțelepciune și de revelație ca să ajungem la această cunoaștere (Efeseni 1:17-19). Noi trebuie să facem din rugăciunea aceasta, rugăciunea noastră, să stăruim în această rugăciune până când cunoașterea aceasta devine o realitate vie în noi! Există deci o putere special numită “puterea învierii”! Ea a venit aici pentru noi.

Dacă nu o cunoaștem și nu o folosim este în paguba noastră. Mai mult, este o catastrofă!

Trebuie să facem o precizare deosebit de importantă: “puterea învierii” nu poate fi separată de persoana Celui înviat! Este greșit să credem că putem primi această putere, dar să nu avem legătură intimă, organică cu Domnul Isus. Prin puterea învierii, Dumnezeu “ne-a adus la viața împreună cu Cristos... El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus” (Efeseni 2:5-6). De aceea, aspirația cea mai puternică a apostolului Pavel este “să-L cunosc pe El” pe Domnul Isus și cunoscându-L pe El, în intimitate, în realitate, cunosc și “puterea învierii lui” (Filipeni 3:7-10). Cu cât Îl cunosc mai profund pe El, cu atât sunt mai plin de puterea învierii Lui!

Există aici o paralelă cu Duhul Sfânt și cu darurile Lui: nu pot spera să am un dar al Duhului Sfânt și aceasta să fie activă cu putere în mine, dar eu să practic minciuna, mânia, cuvintele stricate prin care să-L fi întristat pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu (Efeseni 4:25-30).

Legătura mea intimă cu Domnul Isus mă duce la o viață curată. Tot așa, legătura mea intimă cu Duhul Sfânt mă duce la o viață curată. Puterea învierii Domnului Isus și puterea Duhului Sfânt este una și aceeași putere și ea îmi este dată în primul rând pentru o viață după voia lui Dumnezeu și abia apoi pentru slujirea Lui.

Elisabeta Țon

Ordinea priorităților conform cu voia lui Dumnezeu

Nu odată ne-am simțit fiecare dintre noi, copleșite de responsabilități. Nu doar de treburile casnice sau profesionale, ci parcă ne simțim sufocate de nevoile și așteptările celor din jur, pe care îi avem în grijă și de dragul cărora dorim să ne sacrificăm. TOTUȘI, NU REUȘIM SĂ ÎI ÎMPĂCĂM PE TOȚI și pe TOATE.

Sunt multe persoane, multe activități și preocupări care vor să ia maximul de la noi, vor tot timpul și toată energia noastră: soțul, copiii, părinții, prietenii, cariera, medicii, vânzătorii...

Toate aceste preocupări și activități sunt foarte importante și foarte bune în fond, doar că trebuie să știm cum să le îmbinăm, cât timp trebuie să alocăm pentru fiecare și când este locul și timpul potrivit pentru a investi în fiecare domeniu din viața noastră, astfel încât să fim în armonie cu noi însene, cu cei din jur și mai ales să împlinim voia Lui Dumnezeu. Când această armonie se atinge, putem spune că am ajuns la mixul ideal pentru a fi împlinite și fericite.

Dar oare cine să cunoască această rețetă? Cum putem identifica corect, la ce trebuie să renunțăm și în ce să investim, astfel încât rezultatele la care se va ajunge să ne umple inima de bucurie și să ne spună că a meritat efortul și sacrificiile și că de fapt, a meritat să trăim? Problema armonizării rolurilor și a ordonării înțelepte a priorităților nu este doar efectul civilizației. Din cele mai vechi timpuri, oamenii, și în special femeile s-au confruntat cu această provocare. Pentru toți oamenii, indiferent de vârstă, așezarea corectă a priorităților este greu de realizat, ea trebuie făcută intenționat, nu vine direct de la sine, nu ne naștem cu ea și, din păcate, avem destul de puține modele.

Consider că femeilor le este și mai greu de atins armonia rolurilor, decât bărbaților

și aceasta, deoarece bărbații reușesc să se focalizeze mai bine pe un anumit domeniu, ei fac odată un singur lucru și se spune că îl fac bine. Dar, femeia, este multitasking (multifuncțională) și creierul ei rulează mai multe programe în același timp. Se poate întâmpla ca bărbatul, atunci când se concentrează pe muncă să mai uite, să se debaraseze mult mai simplu de lucrurile de acasă, deoarece el ia lucrurile în ordine, totuși și în cazul bărbaților, apare riscul de a rămâne focalizat doar pe un anumit domeniu, asemenea unui refugiat sau chiar naufragiat pe o insulă și cu timpul nu mai găsește drumul spre ceilalți.

Oare cum știm că am găsit armonia?

În primul rând, cred că o viață trăită frumos, cu priorități ordonate corect, conduce la împlinire sufletească și multe alte rezultate, succes vizibil, recunoscut de cei din jur. În al doilea rând, cred că avem fiecare în conștiință puse destul de clar roluri și responsabilități, iar acestea ne vor veni mereu și mereu în minte, conștiința ne va trimite mesaje de avertizare sau chiar de

mustrare când am lăsat ceva nefăcut.

Dumnezeu ne-a înzestrat pe fiecare cu calități, ne-a dat roluri și oportunități să fim de folos lumii în care trăim, dar tot El ne-a lăsat un "manual de funcționare", Sfânta Scriptură, de unde putem culege multe sfaturi înțelepte bazate pe experiența înaintașilor, care au trăit cu sute sau mii de ani înaintea noastră.

Referitor la ordinea priorităților, putem învăța de la multe personaje, dar am ales din cartea Proverbe cap. 31, modelul deosebit de impresionant al femeii anonime și îmi place să o numesc femeia excelentă. „Vitejia eroică, tăria supraomenească și curajul fără asemănare sunt semnele distinctive ale femeii din Proverbe 31. Plină de vitejie, ea înlătură tot ceea ce stă în calea scopurilor lui Dumnezeu. Viața ei este o imagine vie a triumfului, a biruinței și a slavei lui Dumnezeu. Femeia din Proverbe 31 face mult mai mult decât să coase, să facă mâncare și să-și învețe copiii.” (Leslie Ludy, Femeinitate pusă deoparte)

De la acesta femeie, dar și de la alte personaje biblice cum e Debora, Maria, Marta, Ana, Estera, Priscila și altele am înțeles că prioritizarea domeniilor vieții noastre trebuie să arate astfel:

Locul 1: Dumnezeu

Locul 2: soțul

Locul 3: copiii

Locul 4: casa

Locul 5: noi însene

Locul 6: activități în afară casei (carieră, școală, biserică)

O situație de criză este surprinsă de evanghelistul Luca, în vremea când Domnul Isus era în Betania, în casa Mariei și a Martei (Luca 10: 38-42). Isus vizită această familie, împreună cu ucenicii săi. Marta se străduia să pregătească mâncarea pentru musafiri, iar Maria stătea să asculte cuvintele Domnului și Învățătorului ei iubit. Văzându-se depășită de situație, Marta se ofensează de nepăsarea sorei sale Maria și-i spune Domnului: „Nu-ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Spune-i să-mi ajute!”. Acestă scenă ne arată că oamenii, mai ales femeile obișnuiau să se streseze, încă din cele mai vechi timpuri.

Uneori și noi parcă am spune: “Da să mai facă și soțul!, “Da să se mai implice și colega, toate trebuie să le fac eu?” Isus o felicită pe Maria pentru că și-a ales partea cea bună care nu i se va lua. Ascultând la picioarele Domnului, Maria se încarcă și are ce să dea celorlalți. Dojana acesta sună pentru Marta ca și o invitație: “Marto, Marto , pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie: Maria, și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.”

Biblia compară omul cu un pom roditor (Ps 1:1-3), iar cei ce așteaptă roade de la noi sunt Dumnezeu și semenii noștri. Tot din evangheliile cunoaștem ce se întâmplă cu cei ce nu aduc roade, adică fac umbră degeaba pământului. Soluția Lui Dumnezeu este curățirea pomului nostru de orice activitate nepotrivită, care ne consumă în zadar timpul și energia, astfel încât să putem ajunge la rezultate și împlinire.

Dar cum să aducem roadă dacă nu avem rădăcina într-un pământ cu apă? De asemenea, pomul are nevoie să fie tuns și altoit pentru a fi roditor. Acesta presupune revizuirea listei de priorități și renunțarea la activitățile mai puțin importante, relevante în favoarea celor primordiale. Sunt locuri în care pierdem mult timp, iar hoțul de timp este Diavolul, care vrea să ne fure timpul prezent și veșnicia. Iată câteva lucruri care ne fură timpul atât de prețios: televizorul, facebook-ul, mania pentru cumpărături sau modă, vorbărie sau certuri...

Dar orice activitate aparent bună și folositoare, care se află în dezechilibru cu alte domenii ale vieții, poate să ne distrugă armonia și să conducă la dezordine în lista priorităților. Ca femei, putem cădea în capcana gătitului exagerat sau preocupare prea mare pentru curățenie sau interes prea exagerat pentru aspectul nostru exterior și îngrijire, sau poate ne cufundăm în activitățile profesionale. Oricare din aceste exagerări sunt la fel de periculoase și produc același efect în viața noastră: dezordine, neglijarea unor priorități în favoarea altora, ceea ce va duce în final la dezamăgire.

1. DUMNEZEU este prima prioritate a vieții noastre, deoarece noi suntem creați după chipul și asemănarea Lui.

El ne numește fiii și fiicele sale, suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, deci toate domeniile noastre de activate trebuie organizate în funcție de voia Lui. El este cel care ne-a mântuit,

Ioan 3:16 și care ne-a promis o Împărăție Veșnică care nu se poate clătina. El a trimis pe Duhul Său Cel Sfânt să locuiască / să umple vasul nostru de lut, să ne călăuzească, să ne dea înțelepciune, mângâiere, să ne ajute să trăim în libertate, să trăim cu scop, să aducem multă roadă și tot El ne pregătește dinainte faptele bune, numai să umblăm în ele (Efeseni 2:10).

Când vorbim despre relația noastră cu Dumnezeu, ca prioritate numărul unu a vieții noastre, nu mă refer la activități pentru Dumnezeu, ci la relația noastră de dragoste cu El, la a sta “față în față” cu El și a ne încălca cu sevă, deoarece omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura Lui Dumnezeu.

Deoarece El este adevăratul Stăpân al vieții noastre, planurile Lui pentru noi sunt mai bune și mai înalte decât le-am putea face noi însene, voia Lui pentru noi este bună, plăcută și perfectă. Cunoscând acest lucru, vom subordona toate celelalte roluri și preocupări ale noastre faptului că suntem fii și fiice ale Lui Dumnezeu. Vom sta de vorbă cu El, în fiecare zi, citind Sfânta Biblie și rugându-ne, căutând să ne conducem în toate celelalte domenii după voia Lui.

Dacă suntem căsătorite, înseamnă că Dumnezeu ne-a dat un dar unic: **soțul**.

Această persoană care trăiește lângă noi, are nevoie de iubirea noastră necondiționată, are nevoie de atenție, de încurajare, respect, sprijin.

2. SOȚUL, darul unic dat nouă de Dumnezeu, unic pentru că nu avem o relație atât de apropiată cu nicio altă persoană, soțul și soția sunt un singur trup.

Femeia a fost creată ca ajutor potrivit pentru bărbat, nu este inferioară, ci are aceeași valoare cu bărbatul. Dar rolul soției este unic, nimeni nu poate iubi un bărbat mai mult decât soția lui, nimeni n-ar trebui să-i fie mai aproape, mai de încredere.

Împinerea nevoilor emoționale și fizice ale soțului trebuie să fie o prioritate pentru orice soție, după relația ei cu Dumnezeu, dar în aceeași măsură și soțul este responsabil de împlinirea nevoilor sufletești și trupești ale soției.

În primul rând, trebuie să știm că niciun soț nu este perfect, de aceea el are nevoie de iubire necondiționată, iertare și apreciere. Pentru ca relația soț-soție să se dezvolte sănătos este nevoie să investim timpul și atenția noastră. De exemplu: când soțul vine acasă trebuie fim pregătite să-l întâmpinăm, să fim frumos îmbrăcate, îngrijite, în casă să fie în ordine și curățenie. De asemenea, să avem mâncare bună și un zâmbet mare pe buze. E foarte important să ne facem timp pentru ieșiri în doi, un week-end sau un scurt concediu împreună, numai soțul și soția.

De asemenea, să ne găsim motive să sărbătorim în doi anumite realizări pe care le avem, astfel îi transmitem soțului că este persoana cu care ne bucurăm să împărțim victoriile și să apreciem rezultatele pe care El le are.

Putem avea tendința să neglijăm acest domeniu, din lipsa de bani, din lipsa de timp, dar dacă viața trece și relația nu se dezvoltă, vom ajunge să suferim atât noi cât și soțul, implicit copiii.

Relația de dragoste, inclusiv cea fizică, este o parte a închinării soților înaintea Lui Dumnezeu. În întâia epistolă scrisă corintenilor, apostolul Pavel, prezintă principiile permanenței, regularității, necesității și reciprocității de care trebuie ținut cont în relația intimă.

”Totuși, din pricina curviei, fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei. Bărbatul să-și împlinească față de nevastă datoria de soț; și tot așa să facă și nevasta față de bărbat. Nevasta nu este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul. Tot astfel, nici bărbatul nu este stăpân peste trupul lui, ci nevasta sa. Să nu vă lipsiți unul pe altul de datoria de soți, decât doar prin bună învoială, pentru un timp, că să vă îndeletniciți cu

postul și cu rugăciunea; apoi să vă împreunați iarăși, că să nu vă ispitească Satana, din pricina nestăpânirii voastre” (1 Cor 7:2-5).

3. COPIII sunt o moștenire dată nouă pentru un timp, ei se nasc, cresc în casele noastre și apoi pleacă spre propriile lor familii.

Copii sunt încredințați nouă de către Dumnezeu pentru a-i proteja, îngriji și a-i ajuta să se maturizeze.

Chiar dacă copii au nevoie, în permanență de grija părinților, mai ales la vârstele mici și chiar dacă în cele mai multe familii, mama este cea care petrece, cel mai mult timp cu copii, aceștia niciodată nu trebuie să ia locul soțului în lista de priorități.

Modul în care noi ne trăim viața are o foarte mare influență asupra copiilor noștri. Ceea ce suntem, vorbesc mai mult decât ceea ce spunem. De aceea trebuie să fim un exemplu sănătos pentru ei, în fiecare zi. Pe lângă exemplul personal cu care îi influențăm, suntem responsabili să rostim cuvinte de încurajare și binecuvântare peste copiii noștri, să ne rugăm împreună cu ei, să facem activități împreună cu ei.

Când copii sunt mici, mamele sunt foarte solicitate, nopți nedormite și timp îndelungat petrecut acasă cu copiii pot conduce la frustrare, mai ales pentru femeile care preferă să aibă activități în afara casei. Dar trebuie să ținem minte că, deși primii ani de viață ai copilului par o veșnicie, ei trec foarte repede și niciodată nu vom avea acel copil (bebeluș) din nou în brațe să-i schimbăm scutecele sau să-l hrănim, nici măcar pentru o oră. Deci, trebuie să ne bucurăm, așa cum se poate, la maximum de această perioadă a vieții, știind că vor urma alte etape când vom putea investi mai mult timp și energie în alte activități.

Este un paradox în faptul că atunci când copiii sunt mici așteptăm ziua în care ei vor crește mari, vor merge la școală, apoi vor avea un rost în viață și se vor căsători, dar când vine această vreme, tot noi mamele suntem triste și suferim de sindromul

”cuibului gol”. Dar, dacă știm că “Dumnezeu face fiecare lucru frumos la vremea lui”, ne vom bucura de fiecare etapă a vieții.

Iubește-ți copii necondiționat, învață să înțelegi limbajul lor de dragoste și să le oferi: timp de calitate, cuvinte de încurajare, cadouri sau posibilitatea de a face lucruri împreună cu tine și toate acestea, indiferent de notele de la școală, indiferent de atitudinea lor. Fie că ai copii care te ascultă sau poate treci prin criza adolescenței, le datorezi dragostea și purtarea de grijă.

4. CASA ocupă un loc important în viața femeii din Proverbe cap. 31. Această femeie știe să facă din casă un cămin, adică un loc în care să te simți bine indiferent de împrejurări. Stilul locuinței noastre este de fapt stilul nostru, stilul casei e stilul femeii care locuiește acolo, casa este o extensie a sufletului ei.

Curățenia, ordinea, gătitul, conservele pentru iarnă, spălatul și călcatul rufelor se fac azi mai ușor decât pe vremea bunicii noastre, date fiind și echipamentele din dotarea fiecărei case și cu toate acestea, tot nu ne ajunge timpul. Armonizarea responsabilităților gospodărești e o artă și cred că totul începe cu a fi mulțumitoare pentru casa ce o avem, mobila și toate obiectele din locuința noastră. Trebuie să găsim echilibrul între prea multă preocupare pentru activitățile gospodărești și neglijarea acestora. Atitudinea noastră față de acest domeniu va avea un impact asupra întregii noastre vieți de familie. Dacă ne gândim că de dragul celor dragi ne putem permite să exagerăm cu munca pentru casă, vom rămâne restante la alte capitole și atunci, tot cei din casa noastră vor suferi. Vedem multe femei care exagerează și nu mai au timp pentru îngrijirea lor personală sau pentru a dezvolta relații de calitate cu soțul. Mulți soți reclamă că soția lor este doar o bună gospodină și mamă, dar că nu mai are timp și energie pentru a fi și o soție iubitoare, tandră și dispusă pentru

intimitate, atitudine care atrage riscuri majore peste familia respectivă.

Sunt și soții care neglijează activitățile din casă, deoarece sunt foarte preocupate de carieră sau de activități din domeniul spiritual. Nici acest model nu este lăudabil, pentru că atunci când în casă este haos atât soțul cât și copiii au de suferit.

5. TU ÎNSĂȚI trebuie să știi că nu poți să te neglijezi și nici nu ești ultima în lista ta de priorități. Domnul Isus ne învață: “să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mat. 22:34-39).

Pentru a împlini această poruncă, trebuie să știm cum să ne iubim și pe noi. Dacă nu avem în vedere a pune timp deoparte pentru dezvoltarea noastră personală, cum am putea descoperi nevoia și soluțiile prin care să îi ajutăm pe alții să se dezvolte. Dacă ne facem timp suficient de odihnă, de lectură, de o plimbare, de sport sau pentru îngrijire, nu înseamnă că suntem leneșe sau iresponsabile, ci înseamnă că știm să ne îngrijim și că această îngrijire a noastră e indispensabilă, deoarece altfel vom deveni o povară pentru cei dragi.

Soțul, dorește să fii o soție îngrijită, copiii vor să aibă o mamă prezentabilă și bine dispusă, deci luându-ne timp pentru a avea grijă de noi, contribuim indirect la împlinirea celor de lângă noi.

Să nu uităm că pe măsură ce trec anii, este necesar să ne luăm timp pentru evaluarea și monitorizarea stării noastre de sănătate: controalele anuale la ginecolog, mamografia de control sau controlul stomatologic, sunt doar câteva investigații la care nu e bine să renunțăm. Dacă ne pierdem sănătatea, nu mai putem face nimic bun și sănătatea este un dar de la Dumnezeu pe care trebuie să-l păstrăm cu înțelepciune.

6. ACTIVITĂȚILE ÎN AFARĂ CASEI sunt ultimul capitol în lista, dar rămân o prioritate, iar ele se referă în principal la slujirea noastră pentru Împărăția Lui Dumnezeu și la carieră.

E greu de înțeles pentru anumite persoane de ce aceste activități sunt ultimele în listă, nu pentru că nu sunt importante, ci pentru că atât de multe sunt provocările ce vin din acest domeniu, încât niciodată n-ar mai fi timp pentru Dumnezeu, soț, copii, casă sau pentru noi înșene.

Pe de altă parte, doar atunci când sufletul este umplut de dragostea Lui Dumnezeu, avem ce dăruia celor de lângă noi și trebuie să începem să ne dăruim întâi celor din casa noastră. Totodată, trebuie să ținem cont că nu este corect să ne izolăm de cei din afară familiei noastre, trebuie să rămână timp, energie și pasiune pentru ceilalți oameni, adică trebuie să ne folosim darurile spirituale pe care le-am primit de la Dumnezeu. “Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia, credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, pu-

terea să facă minuni; altuia prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi și altuia, tălmăcirea limbilor.

Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește”, 1Corinteni 12:7-11.

Profesia noastră este și ea un dar de la Dumnezeu prin care slujim oamenilor și câștigăm un venit necesar pentru familiile noastre. Trebuie să o facem cu plăcere, să recunoaștem că Dumnezeu ne-a dat abilități, înțelepciune, pricepere, a investit în noi să putem să practicăm o meserie. De asemenea, oportunitățile, locul de muncă și toate relațiile profesionale sunt tot darul Lui Dumnezeu și sunt câmpul nostru zilnic de misiune. Nu trebuie să facem din carieră un idol “Dumnezeul” nostru, pentru că nu e nici corect, nici folositor, iar dacă vom munci exagerat, vom avea mari pierderi în celelalte domenii și vom suferi mult

Planificarea activităților oglindește de fapt ordinea priorităților din viața noastră, cum arată agenda noastră zilnică sau săptămânală așa arată lista noastră de priorități, iar o zi din viața noastră este, de fapt, existența noastră în miniatură. Agenda sau aplicația de pe telefonul mobil ar trebui să ne fie prietenul apropiat, cu ea ne planificăm timpul și apoi ne evaluăm dacă am reușit să armonizăm activitățile din cele șase domenii ale vieții enumerate mai sus.

În mod concret, putem începe săptămâna cu o mică planificare, să stabilim ziua în care vom petrece câteva ore cu soțul, apoi cu copiii, să planificăm timpul de mers la cumpărături, gătitul și curățenia casei, să planificăm timpul nostru liber în care ne relaxăm sau lucrăm la proiecte personale. În acest mod, încă de la începutul săptămânii vom avea împărțit timpul pentru toate domeniile.

Dacă nu facem acesta planificare, riscăm ca unele activități să ne acapareze tot timpul și apoi să acumulăm frustrare și stres. Vom începe fiecare zi uitându-ne în agenda la ceea ce ne-am planificat și vom lupta cu tot ce vine peste noi în mod neplanificat, astfel încât să putem respecta planificarea făcută. Vom învăța să mai spunem și nu anumitor solicitări, invitații, sau oportunități, chiar dacă aceasta doare uneori.

La final de săptămână când vom privi peste lista de activități, vom constata că am făcut mult și din aproape toate domeniile, vom fi împăcate cu noi înșene și mulțumitoare Lui Dumnezeu. O vom lua de la capăt planificând o nouă săptămână, mai realist în baza experienței acumulate. Bineînțeles că sunt lucruri cum e concediul, nunțile, conferințele, pe care trebuie să le trecem în agendă cu luni de zile înainte, dar acest lucru ne disciplinează și vom vedea la urmă că rezultatele confirmă ca fiind eficientă metoda.

Dar așa cum am început aș vrea să încheiem, cu Dumnezeu. El este Alfa și Omega, începutul și sfârșitul și pentru relația noastră de dragoste cu El trebuie să ne găsim timp în fiecare zi!

Rodica Baci

a trăi o viață cu:

scop și pasiune

Ai ajuns vreodată într-un loc în viața ta, în care să simți că te miști, dar nu se întâmplă nimic? E ca și cum urmezi aceeași rutină zilnică și te simți ca un robot. Am fost așa de multe ori în viața mea. Când băieții mei erau copii, îmi părea că tot ce făceam era să schimb scutece, să spăl haine, să gătesc, să adun după ei, să mă joc cu ei etc.

Pe măsură ce băieții mei au crescut, am intrat într-o altă rutină, cea a carierei. Lucram ziua întreagă, doar ca să ajung acasă și să gătesc, să spăl haine, să curăț casa și să petrec puținul timp rămas cu familia mea, iar apoi să adorm instantaneu din cauza epuizării. Sună familiar? Ai același sentiment, că trăiești intens, dar că nu reușești să le faci pe toate?

Sau că nu poți găsi pace în mijlocul tuturor lucrurilor? Sau simți că lipsește scopul din viața ta? Dacă da, am o veste bună pentru tine. Poți trăi, dar cu un scop măreț și cu pasiune.

În primul rând, prin relația mea cu Isus Hristos, mi-am dat seama că singura mea dependență trebuie să fie față de El și Cuvântul Său viu.

Dumnezeu ne-a creat cu un scop și pentru un scop.

Dumnezeu vrea să se afle într-o relație cu noi și ne dă libertatea de a alege dacă vrem să fim într-o relație cu El, ceea ce este unul dintre cele mai frumoase lucruri despre Dumnezeu. El ne iubește

atât de mult, încât a dat pe singurul Său Fiu, să moară pe cruce pentru păcatele noastre. Isus a purtat povara păcatului nostru, pentru ca noi să fim liberi și să trăim această viață așa cum El a intenționat. Avem o alegere, o libertate frumoasă de a alege să-L iubim și să împărtășim o relație cu El. Această relație este baza tuturor lucrurilor. Isus este calea, adevărul și viața și ne dă sensul vieții. Dragostea Lui pentru noi ne dă pasiune pentru El și pentru ceilalți. Fără să cunoaștem în prealabil dragostea lui Isus, nu putem să-i iubim cu adevărat pe alții și pe noi înșine. Biblia se referă la Isus ca la piatra de temelie, ceea ce înseamnă că El este fundamentul pentru tot. Fără Isus în viețile noastre, ne vom umple inimile și viețile cu lucruri care nu ne împlinesc sau nu ne satisfac. Creatorul nostru știe acest lucru despre noi și de aceea Dumnezeu ne-a dat acest cuvânt în Matei 6:33: "Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra." Și cea mai mare poruncă din Marcu 12: 30 spune: "Iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, cu toată inima voastră și cu tot sufletul vostru, cu toată mintea voastră și cu toată puterea voastră". Acest fel de iubire și o urmărire autentică a neprihănirii Lui ne dă un scop și o pasiune. Când ne aflăm în relație cu Isus, El ne dă o nouă perspectivă asupra vieții; transformând sarcinile zilnice cotidiene, de la o mentalitate obligatorie la o mentalitate de onoare și privilegiu de a avea grijă de familiile noastre și de a

lucra la tot ca și când am lucra pentru El. Tot ceea ce facem cu Isus, în centru, are o viață nouă și un înțeles nou.

Cel de-al doilea lucru care aduce scop și pasiune vieții noastre este iubirea față de ceilalți. Multor oameni le este greu să-i iubească aproapele și acesta este motivul pentru care trebuie să fim în relație cu Isus. Nu vom putea niciodată să îi iubim alți oameni, doar prin propriile puteri. Trebuie să cunoaștem mai întâi dragostea Tatălui pentru a deveni modești, pentru a-i înălța pe ceilalți, iubindu-i și slujindu-le. Ioan 15:13 spune că: nu există o iubire mai mare decât să-ți dai viața pentru prietenii tăi. Oamenilor le vine greu să-i ierte pe alții, cu atât mai puțin să își dea viața pentru cineva.

Au fost situații în viața ta, când ai fost iertată de o prietenă, dar apoi acțiunile ei să nu dovedească același lucru? Iertarea trebuie să fie curată și atunci când ea se întâmplă cu adevărat, aduce viață, libertate și vindecare. Prin serviciul, dragostea și iertarea față de ceilalți, Îl slujim pe Dumnezeu și trăim viața noastră cu intenție și pasiune. Da, chiar și pasiune. Încearcă să faci ceva pentru cineva care nu se așteaptă sau iartă pe cineva, chiar dacă ea /el nu cere iertare. Iubește într-un mod care este unic pentru cei din jurul tău și apoi urmărește să vezi ce se întâmplă. Reacția și răspunsul lor vor fi de o bunătate plăcută, încât va crea o pasiune în interiorul tău, pe care îți vei dori să o experimentezi din când în când.

Slujirea altora poate fi atât de plină de satisfacții și este exact ceea ce a intenționat Dumnezeu! Chiar și Isus a spălat picioarele ucenicilor ca pe un act de dragoste și slujire pentru prietenii săi dragi. În slujirea altora, noi însene suntem înviorate (Proverbe 11:25)! Când ne slujim familia sau colegii, prin ochii lui Isus, avem o viață nouă și o inimă împlinită, care este cu un scop și pentru un scop.

Pe măsură ce Îl iubim pe Dumnezeu și îl iubim pe alții, ne dezvoltăm relația și maturitatea în Hristos. Pe măsură ce creștem în înțelepciune și în înțelegerea Cuvântului Său, avem o înțelegere mai bună a iubirii Tatălui nostru și începem să reflectăm mai mult la El prin cuvintele și acțiunile noastre. Viața devine mai vie și interacțiunile noastre cu alții devin fructuoase. Unul din versetele mele preferate pe care îl rostesc zilnic, este din Psalmul 51:10:

"Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!". Acesta este versetul meu preferat pentru că vreau să fiu tot mai mult ca El, cu o inimă plină de neprihănire, plină de motivații drepte și cu un spirit ferm, care să conducă această cursă, numită viață, cu o putere care niciodată nu scade, nu renunță la oameni. Trebuie să vezi întotdeauna cele mai bune lucruri în ceilalți și să le vorbești în cel mai frumos mod, ajutându-i să-L cunoască mai mult pe Isus. Un lucru pe care îmi place să-l fac este să mă rog pentru nevoile altora, deoarece mă aduce mai aproape de Isus și de ei.

Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să Se îndure de tine!

Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!

Numeri 6:24-26

Rugându-mă pentru alții și așezând nevoile lor deasupra propriilor mele nevoi, aduce compasiune, mulțumire și laudă Dumnezeului nostru! Când vezi pe cineva vindecat de o dependență, nu poți decât să te bucuri și să sărbătorești alături de el/ea. Când vezi căsătoriile restaurate, când vezi vindecarea fizică, când vezi pe cineva care renunță la tot ce are, ca apoi să Îl urmeze pe Isus, nu poți decât să te bucuri cu acele persoane și cu Dumnezeu nostru! Când căutăm o viață condusă de scop și de pasiune, amintiți-vă că El trebuie să devină mai mare decât noi și noi trebuie să devenim mai mici (Ioan 3:30) și acela este locul unde putem trăi o viață abundentă. Dacă nu ești într-o relație cu Isus, mi-ar plăcea să te invit să vii și să-L cunoști pe El și dragostea Lui extraordinară, care este neîntreruptă, neîncetată și te acceptă așa cum ești. Dacă dorești să cunoști acest tip de dragoste și să ai o relație cu Isus, spune această rugăciune:

Isus, Îți mulțumesc că ai murit pe cruce și că ai făcut o cale ca eu să vin la Dumnezeu. Primesc acest dar minunat și Te rog să vii în inima mea și să fii Domnul vieții mele. Mă predau ție și Te rog să-mi schimbi viața pentru slava Ta. Umple-mă cu Duhul tău și ajută-mă să trăiesc viața pentru care tu ai murit ca eu să o primesc. În numele lui Isus, Amin.

Dacă tocmai te-ai rugat această rugăciune pentru prima dată, bine ai venit în familie! Prin rugăciune, noi vom continua să-L urmărim pe Dumnezeu, să-L iubim cu toată inima, cu sufletul, cu mintea și cu puterea noastră.

Și apoi, din iubirea noastră față de Dumnezeu, îi vom iubi pe alții mai mult ca oricând, vom trăi o viață cu scop și Domnul va binecuvânta și va veghea asupra noastră.

Donna Petrina

iubirea

Mulți cred în soartă și în destin.
Eu cred în Dumnezeu!

Cred că un lucru se întâmplă spre împlinirea planului Sau. Împotrivă a tot ce e rău: a tristeții, durerii, depresiei și anxietății, Dumnezeu a creat un antidot, și anume: IUBIREA. Singurul lucru ce poate anula toate cele rele este iubirea. Ea îți dă aripi, te înalță și te face să vezi dincolo de durerile ce vin peste tine zi de zi.

Datorită iubirii poți trece peste tot ce e mai rău! Ea e acolo gata să te ridice atunci când valurile ucigașe ale acestei lumi vor sa te inunde. Iubirea înseamnă să te ridici după fiecare lovitură și să ai curajul de a începe din nou. Iubirea iti ofera bucurie, protecție și siguranță! Iubirea înseamna iertare, o îndelungă răbdare, sinceritate si respect. Nimic nu se compară cu acest sentiment. Datorită ei, ajungi să nu te mai cunoști, pentru că: iubirea te face mai bun, te schimbă! Construiește un om nou, un om după placul Celui de sus.

**Adevărata iubire vine din Dumnezeu,
pentru că Dumnezeu este iubire.
Iubiți fără limite, iubiți-vă în fiecare zi
neîncetat!**

Arătați-vă unii altora iubirea cu care Dumnezeu v-a înzestrat.

Lorena Costin

URMELE PAȘILOR MEI...

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea!” Psalm 119:105

Priveam consternată podeaua salo-nului. Eram foarte sigură că, în urmă cu aproape două ore, aceasta strălucise de curățenie. Acum, arăta mai degrabă a un trotuar din centrul orașului peste care s-a perindat o zi întreagă, o mulțime de oameni.

O dără alunecoasă se întindea zglo-bie de la baie până la ieșirea pe terasă, niște pufuleți zăceau călcați în picioare de micuța casei în goana ei dintr-o încă-pere în alta, în timp ce alte urme noro-ioase contrastau izbitor cu albul gresiei, indicându-mi că cineva a fost în grădină... Doar urmărind amprentele piciorușelor lor, știam care, pe unde a umblat.

Automat, gândul mi-a zburat spre pașii mei. Pentru că, îmi place sau nu, și eu las urme! Fiecare din noi, mici sau mari, lă-săm în urma noastră amprente care ne trădează traseul. Și nu putem pretinde că am umblat prin făină albă de grâu, când urmele noastre sunt pline de tină! Nici că am străbătut calea supunerii și a ascultării de Domnul, când dărele lăsate de noi ara-tă clar că am călcat în băltoaca mândriei și a rebeliunii...

Privind o clipă înapoi spre locul pe unde am trecut, ce urme am lăsat după noi? Indică acestea o umblare în credință, sau, mai degrabă, o alergare bezmetică în panică și deznădejde, ca unele care și-au pus încrederea întrun Dumnezeu

mort sau surd? Sunt pașii noștri făcuți în curăție, sau încărcăți de mălul mâniei și al neiertării?

Am umblat în Lumină, sau ne-am permis să ne aventuram pe căi mai întunecoase, motivând că, oricum, știm bine drumul, pericolele, etc.? Și ne-am trezit că, nevă-zând bine, am adunat pe tălpi tot felul de gunoaie pe care, apoi, le-am împrăștiat peste tot pe unde am trecut?

Fiica Celui Preaînalt, dacă ai știi că doar azi mai ai privilegiul de a lăsa urme în casa ta, cum ți-ai dori să fie acestea? Cu siguranță, nu ai vrea să lași o casă în-toarsă pe dos, mizerie și un miros greu, ca mărturie a trecerii tale... Din contră, ai vrea, parcă, cu fiecare picătură de viață, să lași în urmă curățenie, un parfum plăcut, și te-ai asigura că lanțul urmelor tale conduce spre Hristos. Te-ai grăbi să îi atenționezi cât mai mult pe cei dragi asupra pericolului umblării în întuneric, și le-ai facilita accesul la uneltele necesare umblării în curăție: o bună Sursă de Lu-mină și o încălțăminte adecvată.

În Psalmul 119:105, Cuvântul lui Dum-ne-zu promite să fie un Luminător destoinic pentru pașii noștri:

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea!” Și ce încălțăminte mai adecvată am putea purta decât râvna Evangheliei Păcii, care lasă în urma noastră mireasma păcii, atât de străină acestei lumi?

Nu-i așa că ne dorim ca micuții noștri, văzându-ne împăciuitoare în situații conflictuale, să învețe, la rândul lor, să urmărească „pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”?

Nu-i așa că ne dorim ca amprentele pașilor noștri să indice o umblare în credință, în Adevăr, în ascultare de El, în ciuda circumstanțelor dificile, a sentimentelor inconfortabile și a durerii frângerii?

Și nu în ultimul rând, nu-i așa că am fii fericite să știm că l-am făcut cunoscut pe Dumnezeu ca Persoana importantă din familie, a cărei prezență este absolut necesară, și fără de care nu ne așezăm la masă, nu ne punem la somn, nu luăm decizii, ... și fără de care nu putem face nimic semnificativ?

Fiice ale Celui Preaînalt, conștiente că urmele nu ni se vor șterge niciodată, haideti să lăsăm după noi mireasma um-blării cu El! Și fie ca pașii noștri, purtând amprenta Duhului, să fie un ghid spre Viață pentru cei dragi ai noștri, care ne vor călca pe urme.

Elisabeta Poruț
Biserica “Eclesia”, Cluj-Napoca

Groapa Marianelor

**În inimile noastre se oglindește însuși
Pământul: cu o Groapă a Marianelor, cu un Everest...**

Ce este groapă Marianelor ? Este cel mai adânc loc de pe față pământului -11.000 m adâncime. Avioanele zboară la 10.000 m altitudine .

Groapă Marianelor este locul unde totuși, trăiesc niște forme rare de pești despre care un renumit biolog a spus că ceva ce poate supraviețui la o adâncime atât de mare, este cu siguranță diferit de orice creatură de pe Pământ.

Îmi place să cred că în inima noastră se oglindește însuși pământul. Cu o groapă a Marianelor, cu un Everest, cu ape dulci și ape sărate , cu ploi și soare cu lumina și întuneric.

Oricât de neplăcută și nedorită ar fi scufundarea în cele mai adânci și întunecate locuri ale inimii noastre, acolo în groapă marianelor a inimii vom găsi "forme rare de pești" despre care nu am fi aflat niciodată altfel . Acei pești au într-adevăr o putere extraordinară de a rezista în condiții atât de grele și chiar neplăcute.

Tocmai de acolo, din cele mai adânci adâncuri, îți poți lua cele mai prețioase resurse. Din experiența lor de supraviețuire , din experiență ta pe care ai acumulat-o învățând să înoți până acolo jos și înapoi sus.

Vei găsi în tine puteri despre care nu știai, vei găsi "forme rare" de credință, ce te vor ajuta să urci mai apoi Everestul .

Ce sens are însă atâta urcare și coborâre? N am putea stă liniștite pe malul mării, toată ziua la soare ?

Cine a fost mai mult de 10 zile la mare în concediu cu siguranță știe că până și soarele arde dacă te expui prea mult . Prea mult dulce îngrășă, prea multă sare te îmbolnăvește, prea multe grăsimi dăunează siluetei.

Însă, nu numai de confort vorbim aici. În această urcare și coborâre, să ne deschidem bine ochii și să vedem pe cele din jurul nostru ce au rămas fără resurse. Pe cele ce au obosit, pe cele ce au rămas blocate undeva pe fundul gropii Marianelor, pe cele ce au nevoie de noi . Să fim resurse unele pentru celelalte.

Suntem create să dăruim. Să dăruim viață, viață copiilor, viață familiei, viață prietenelor. Nimic nu ne împlinește mai mult decât practicarea acestui dar minunat.

Zilnic să ne amintim de frumusețea cu care am fost înzestrate și să nu obosim în facerea binelui. Un zâmbet, o vorba bună, o încurajare, un sms , o vizită, un cadou, o rugăciune, un ajutor fizic. Avem atâtea variante în care ne putem dăruia.

Tu cum te-ai dăruit azi?

Ce lucru frumos ai de gând să faci mâine? Măcar unul.

Să ne păstrăm echilibrul și să nu

ajungem niciodată în extreme. Până și dăruirea poate dăuna atunci când uiți de tine, de resursele tale, de familie și de obligațiile cotidiene.

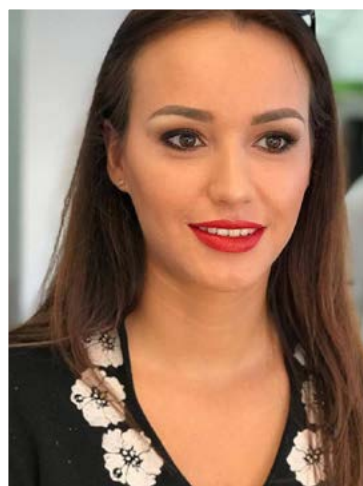
Echilibru este cuvântul magic.

Dacă nu reușește să ne ducă într o extremă , satana vrea să ne ducă în alta. Ori să nu faci nimic. Ori să faci prea mult până la epuizare.

Flămând sau îmbuibat ? Anorexic sau obez ? Acestea sunt extreme ce le putem observa ușor, însă extremele sunt exact la fel și interiorul nostru. Prea restrictive sau prea libere? Prea comode sau prea implicate ?

Dumnezeu să ne ajute în fiecare zi să facem cele mai înțelepte alegeri, să ne lăsăm călăuzite în cele mai detaliate moduri și atunci vom gusta cea mai dulce împlinire, aceea pentru care am fost create.

Cu drag,
Diana Ștefănescu

Urmașii

"Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău și-și voi întări împărăția. ... Dacă va face răul îl voi pedepsi cu o nua omenească și cu lovituri omenești, dar harul Meu nu se va depărta de la el.. casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea..." 2 Samuel 7: 12, 14a ,15a, 16a.

În dragostea Lui cea mare pentru Dumnezeu și în semn de recunoștință, împăratul David dorește să-și zidească Domnului o casă pentru biruințele și odihna pe care le-a primit de la El de-a lungul vieții.

Chiar Domnul Dumnezeu afirmă: "am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimic pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta, și ți-am făcut numele mare." 2 Sam 7:9. Și mai mult, în bunătatea Lui cea mare, Domnul îi vestește lui David că-i va zidi El o casă! 2 Sam 7:11b

Impresionant, nu? David dorește să zidească o casă Domnului, iar Domnul care cunoaște inima lui David îi promite că-i va zidi El o casă, că se va îngriji de urmașul și urmașii lui. (vezi 2 Sam 7: 12,14, 15a,16). Domnul Isus Hristos este numit adesea în Scriptură fiul lui David, pentru că face parte din genealogia lui David. Promisiunile făcute de Domnul lui David sunt valabile și pentru noi!

Domnul Dumnezeu Atotputernic e mereu același, neschimbat, El a trimis pe Domnul Isus în lumea noastră că să putem fi salvați, mântuiți și pe Duhul Sfânt că să avem călăuzire și putere să trăim după voia Lui și să transmitem urmașilor noștri adevărul.

Prin analogie, mă gândesc la vremurile noastre, la noi, la modul minunat în care a lucrat Domnul și în viața fiecăruia dintre noi și merită să-l mulțumim! Trebuie să fim conștienți că de modul în care ne trăim noi viața, de relația pe care o avem noi cu Dumnezeu este influențat și viitorul urmașilor noștri. Mântuirea este personală, dar mărturia noastră contează și pentru urmașii noștri și pentru fiecare dintre noi în mod deosebit. Am văzut cum micile inițiative în Numele și de dragul Domnului aduc rod și sunt răsplătite! De-a lungul vremii Domnul și-a dovedit permanent bunătatea, îndurarea și credincioșia.

În mersul nostru spre veșnicia cu Isus Hristos, toți ne confruntăm cu evenimente care ne maturizează spiritual. Unele fac inima să doară, iar altele fac inima să salte de bucurie. Toți am avut parte de "lovituri omenești", dar și de harul Domnului. Toți ne dorim că urmașii noștri să nu fie pedepsiți cu "o nua omenească", dar să ajungă în împărăția veșnică împreună cu toți sfinții.

Suntem de multe ori nerăbdători să vedem rodul înțelepciunii în trăirea de zi cu zi a copiilor noștri, să vedem roada Duhului în viețile lor și suferim când fac alegeri neînțelepte. Dacă încredințăm soarta copiilor și nepoților noștri în mâna Domnului, atunci trebuie să primim cu bucurie tot ce le dă El, pentru că El este atotștiutor și atotcunoscător și lucrează spre mântuirea lor. Implicarea noastră trebuie să fie prin

Nu este minunat cum poartă Domnul de grijă din generație în generație urmașilor copiilor Lui? "Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu," Români 8:14

Doresc tuturor surorilor și fraților în Domnul să se bucură de promisiunea făcută de Domnul lui David: casa ta și familia ta "vor dăinui veșnic înaintea Mea".

rugăciune, dragoste necondiționată, povățuire cu blândețe, sprijin în nevoi. Îi purtăm pe brațe de rugăciune, nădăjduim și mulțumim Domnului!

Toți trebuie să avem recunoștință pentru biruințele pe care le dă Domnul tinerilor din casa Lui, pentru victoriile obținute în luptele zilnice cu ispitele și amăgirile. De ce spun lucrul acesta? Pentru că nu mulțumim suficient Domnului pentru creșterea și maturizarea spirituală a copiilor din biserică. Le vedem evoluția, cum ajung adolescenți, majori, tineri căsătoriți, tineri părinți care se dezvoltă și cresc armonios în ascultare de Domnul. Este așa de frumos și de plăcut să vezi copiii de ieri care veneau de mână cu părinții la locașul de închinare, că astăzi cântă în corul bisericii sau la diferite instrumente, vestesc cuvântul , se implică în evanghelizări, în acte de binefacere, în învățarea și educarea copiilor din generația de azi.

Hristos trebuie să locuiască în noi în plinătate pentru ca cei din jurul nostru să-L poată cunoaște. Fiecare generație la rândul ei trebuie să transmită generației următoare Cuvântul Adevărului, care aduce rod sub călăuzirea Duhului Sfânt.

În Domnul nostru Isus Hristos, al cărui scaun de domnie e întărit pe vecie, avem și noi și urmașii noștri accesul în împărăția Lui veșnică. "Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie", Apocalipsa 3:21.

Doamne, te rugăm, ajută-ne să biruim!

Lidia Aldea
Biserica Bethel Tg. Mureș

mai spune,

Doamne

*Mai spune Doamne un cuvânt
Căci inima mi-e arsă
De suferință, dar Ți cânt
Căci sunt un vas în casă.*

*Mai șterge-o lacrimă de dor
De-a te vedea pe tine
Cum suni din trâmbiță pe nor
Ca să ne iei stapâne.*

*Mai lasă-mă la pieptul tău
Să îmi aplec obrazul
Să uit o clipă tot ce-î rău
Și boala și necazul.*

*Mai mângâie ființa mea
Cuptorul ,este mare
În toate fie voia ta
De vreî,adu-mi salvare.*

*Mai este zgură-n al meu vas
Tu-l vrei aur curat
Privește! Ce a mai rămas?
Tu nu m-ai lepădat.*

*Tu pe o roată mă frământă
Ajută-mă-n tăcere
Să nu suspin, când mă învârti
S-aștept a ta putere.*

*Ca și Maria de-aș putea
Cu lacrimi amare
Și untdelemn dacă-aș avea
Ți-aș pune pe picioare.*

*Știu c-am gresit și că sunt rău
Copil rebel în casă
Dar tu ești veșnic Dumnezeu
Și-ai să mă chemi la masă.*

*Și chiar de-ar fi să nu mai vii
La geamul meu vreodată
Să fiu cu tine-n veșnicii
Așa doresc, o, tată!*

Geta Lupoiu

Confesiuni de credință

Înaintea Feței Tale divine, în calitatea TA de Mare Preot al cerului, vin să-ți confesez gândurile mele de aici de pe pământ, pe care te rog să le sfințești ca să fie plăcute Ție, Cel Sfânt, de trei ori sfânt.

Dorința mea este să-mi curățești gândurile și faptele, să-mi acoperi scăderile, să-mi îmiplinești neputințele pentru ca să fie plăcută prezența mea înaintea Ta.

Tu mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu însămi, căci Tu m-ai întocmit într-un mod tainic și minunat. Adeseori vorbesc cu Tine, îți mărturisesc gândurile mele cele mai tainice, îți spun toate dorințele și necazurile mele, aduc la cunoștința Ta căderile mele și tristețile mele.

Nimic din ce este în mine nu îți este străin, atunci de ce simt nevoia să mă mărturisesc Ție aducând la cunoștința TA toate aceste lucruri?

Răspunsul este simplu, nevoia este a mea de a face o diferență clară între cine ești Tu și ce sunt eu. Tu ești totul, fără de Tine nu există nimic bun, nimic nu stă în picioare. Unde mă voi ascunde de ochii Tăi ca para focului. Îmi cunoști cele mai intime gânduri și pe acelea ce nu-mi fac cinste și Tu mă sprijini în toate acțiunile mele.

Ți mulțumesc, mă închin și te laud că mă iubești, mă hrănești, mă păzești și mă acoperi cu dreața Ta.

Tu ești unica mea siguranță.

De acolo, din cerurile înalte unde locuiești în mărire, simt paza și ocrotirea ta, aproape fizic. Ba chiar o dată, Te-am văzut în sfatul cerului, cum mi-ai luat apărarea, Te-ai pus chezaș pentru mine. N-am pe nimeni care să ma acopere, dar mă bazez pe tine, pe harul și dragostea Ta veșnică.

Ajută-mă să nu dezamăgesc dragostea Ta onorantă. M-ai trezit la o nouă viață, mi-ai dat în dar inima Ta, în care îmi găsesc odihna zilnică. Isus Cristos este odihna lui Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt, care-mi dă putere în luptă, este puterea vieții și nădejzii.

Nădejdea aceasta nu înșală, căci a fost turnată în inima mea prin Duhul Tău cel Sfânt (Rom.5:5). Tu nu ești nepăsător cu ceea ce se întâmplă cu mine, în general, cu niciunul dintre copiii tăi.

Chiar dacă cel rău pândește ca un hoț, să prade și să fure, Tu nu uiți slăbiciunile mele ca om, ții totul sub control. Toate greșelile mele au fost acoperite și șterse prin biruința jertfei tale supreme la Golgota și nu mi-a lipsit niciodată ajutorul Tău în nevoie. Nimic nu este întâmplător și Te rog să mă ajuți să nu uit niciuna din binefacerile Tale. Prin confesiunea aceasta îți mulțumesc pentru toate lucrurile, căci știu Tu te bucuri de atitudinea multumitoare și smerită a omului. Chiar și atunci când eu consider că ceva nu e bun, Tu răstorni ordinea lucrurilor și din răul acela răsare binele Tău, care strălucește ca soarele în amiaza zilei.

N-am fost întotdeauna multumitoare și nici smerită și-am întristat Sfânta Ta Față de multe ori, însă Te rog să mă ierți căci doresc să am de acum încolo o poziție corectă și multumitoare în fața Ta Dumnezeu. Știu că promisiunea cerului este pentru cei care nu au cârțit, ci au primit cu supunere și cu mulțumire tot ce ai îngăduit în viața lor.

Recunosc, că eu personal, am păcătuit mult prin cârtire, nemulțumire, nerăbdare și lipsă de control. De prea multe ori întrebam: "De ce?", în loc să întreb "Ce vrei să îmi spui și să mă înveți din întâmplarea aceasta?". Recunosc că sunt deficitară în control și răbdare. Succesul răbdării este faptul de a ști că totul este doar pentru o vreme și apoi vine bucuria.

Astăzi aleg din nou să fiu recunoscătoare și să fiu întotdeauna multumitoare. Mă predau Ție, din nou și prin ajutorul Tău voi sta în picioare. Sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință Dumnezeu și nu îngădui să mă clatin,

întărește-mă să stau pe stânca veacurilor, în puterea și tăria Ta, chiar în mijlocul valurilor.

Eu nu pe mine mă sprijin, căci eu nu am nimic bun cu care să mă laud, dar mă sprijin pe Tine, pe siguranța și pe dragostea Ta.

Chiar dacă locuiesc în lumea această imprevizibilă și rea, nu, mă tem de nimic la umbra și la adăpostul aripilor Tale. Știu că nu există schimbare, nici urma de mutare, Tu nu mă vei părăsi niciodată, căci ai promis. În mine însă, nu pot avea încredere, căci omul este schimbător. De aceea Te rog să nu mă lași, să mă rătăcesc, căci îmi pun nădejdea doar în Tine.

Întotdeauna doresc să mă sprijin doar pe Tine, să mă sclad în oceanul bunăvoinței Tale și în controlul desăvârșit al abundenței dragostei Tale divine.

Amin.

Maria Petruș

Perla Hădărean și familia ei

Viața

TRĂITĂ DIN ABUNDENȚĂ

„Nu străluci pentru ca alții să te vadă pe tine,
ci strălucește ca prin tine, alții să îl poată vedea pe Isus.”
C.S. Lewis

În Evanghelia după Ioan, capitolul 10, versetul 10, partea a doua, Domnul Isus ne spune:

**„Eu am venit ca ele să aibă viață
și s-o aibă din abundență”(NTR).
Domnul Isus ne invită
la o viață trăită cu bucurie și pasiune
prin excelență.**

Te invit să privești cu sinceritate în inima ta: Trăiești cu adevărat viața din belșug, sau este doar una de supraviețuire? Este o viață în care te lupți din răpuzi să nu te scufunzi și să nu te prăbușești sub povara vieții? Trăiești o viață fără semnificație, pierdută în marea mulțime?

Viața trăită din belșug nu este trăită la întâmplare, nu este una banală și nu este definită de casa, banii și hainele, nici măcar de cariera pe care o ai.

O viață îmbelșugată izvorăște dintr-o relație autentică, vie și mereu existentă cu Domnul Isus Hristos. Viața trăită din belșug este o viață trăită cu scop, o viață care surprinde lumea din secolul XXI și stărnește curiozitatea oamenilor.

Da, stărnește curiozitate și surprinde prin faptul că își iubește dușmanul și stăpânul său șeful, prin faptul că își controlează comportamentul, pentru că nu bârfește, pentru că are grijă de cel flămând și refugiat. Surprinde prin generozitate și ospitalitate, este caracterizată de acte de sacrificii și bunătate și seamănă tot mai mult cu chipul lui Hristos.

**”
Viața trăită din abundență
transmite un mesaj,
mesajul dragostei și domniei
lui Dumnezeu.**

ÎNALTUL PRIVILEGIU AL,

rugăciunii

Rugăciunea este deschiderea inimii noastre înaintea lui Dumnezeu, ca înaintea unui prieten.

Rugăciunea nu-L coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalță pe noi la El.

Când a fost Isus pe pământ, i-a învățat pe ucenici cum să se roage. El i-a sfătuit să-și prezinte nevoile zilnice înaintea lui Dumnezeu, și Să- i dea toată povara Lui, adică s-o arunce asupra Lui. Această asigurare pe care le-a dat-o lor, că cererile le vor fi ascultate, este valabilă și pentru noi.

Domnul Isus Însuși, s-a rugat des atunci când a trăit printre oameni. Mântuitorul nostru, s-a identificat cu nevoile și slăbiciunile noastre, astfel că, a devenit un rugător zelos pentru a primi de la Tatăl Său rezerve noi de putere, pentru a rezista încercărilor.

Domnul Isus este exemplul nostru în toate lucrurile și a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. (Evrei 4:15)

Datorită naturii Lui omenești, rugăciunea a fost pentru Domnul o necesitate și un privilegiu. El a găsit mângâiere și bucurie în Tatăl Său. Dacă Isus Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, a simțit nevoia de a se ruga, cu atât mai mult noi, ca ființe slabe și muritoare, ar trebui să simțim nevoia de a ne ruga cu pasiune și în mod consecvent. Întinerul acestei lumi păcătoase îi învăluie pe aceia care neglijează rugăciunea. De ce oare copii lui Dumnezeu, sunt atât de nepăsători, când știu foarte bine că rugăciunea este cheia cu care, mâna credinței, deschide tezaurul cerului- unde se află depozitate binecuvântările inepuizabile ale Celui Atotputernic? Vrajmașul mântuirii se străduiește fără încetare să ne blocheze calea spre tronul milei, ca să nu putem obține prin rugăciune stăruitoare și credință, harul și puterea de a rezista ispitei.

Pentru a ne asculta rugăciunile și ca să ne răspundă Tatăl ceresc la cererile noastre, există anumite condiții:

1. Prima condiție este, **să simțim nevoia după ajutorul Său**. Pentru a putea primi binecuvântarea lui Dumnezeu, inima trebuie să fie deschisă influenței Duhului Sfânt. Dar, pentru a primi aceste lucruri, Domnul trebuie căutat și rugat. El spune: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi” și „El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El toate lucrurile?” (Matei 7: 7, Romani 8: 32)

O rugăciune a unei inimi căte și zdrobite va fi ascultată totdeauna de Tatăl Cereș. Când ne corectăm greșelile făcute și cu-

noscute, putem avea încredere că Dumnezeu va răspunde cererilor noastre. Meritele noastre proprii nu ne vor recomanda niciodată bunăvoinței lui Dumnezeu. Numai meritele lui Hristos ne vor mântui și doar Sângele Său ne va curăța.

2. Un alt element al rugăciunii este **credința**. Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi: „ Orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11:24).

”

Nu te teme să te încrezi în El, chiar dacă nu vezi imediat un răspuns la rugăciunile tale. Ai încredere în făgăduința Lui sigură: „Cereți și vi se va da!” .Când venim să cerem milă și binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să avem un duh iubitor și iertător (Matei 6:12)

3. O altă condiție a ascultării rugăciunii este **perseverența**. Dacă dorim să creștem în credință, trebuie să ne rugăm neîncetat: „Stăruieți în rugăciune ” și vegheați în ea cu mulțumiri. (Romani 12: 12). Apostolul Pavel sfătuia: „În orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.” (Filipeni 4:6)

În ce privește rugăciunea, este necesar să fim consecvenți, nimeni și nimic să nu ne împiedice de la rugăciune. Cei care caută cu adevărat pe Dumnezeu nu vor lipsi de la adunările de rugăciune. Trebuie să ne rugăm în cercul de familie, și mai presus de toate, să nu neglijam rugăciunea în

taină, căci aceasta este viața sufletului. Rugăciunea înălțată doar în public sau în familie nu este suficientă. Deschideți inima înaintea ochiului cercetător al lui Dumnezeu în liniște, când ești doar tu cu El. Nicio ureche curioasă nu trebuie să se încarce cu povara unei astfel de cereri înălțată în taină. Roagă-te în cămăruța ta, dar și în timp ce mergi la lucrul tău zilnic, iar inima ta să fie mereu înălțată spre Dumnezeu. Nu există timp sau loc nepotrivit pentru a ne înalța cererile spre Dumnezeu.

Prin înălțarea inimii noastre în prezența lui Dumnezeu în rugăciune sinceră, noi putem închide porțile minții, împiedicând intrarea oricărui gând immoral sau nesfânt. Frumusețea sfințeniei va umple inima copiilor lui Dumnezeu și le va descoperi lucrări cerești. Dacă vom gândi și vom vorbi mai mult despre Domnul Hristos și mai puțin despre noi înșine, vom simți mai mult prezența Sa. A-L așeza pe Dumnezeu în centrul gândurilor noastre, a vorbi despre bunătatea lui Dumnezeu și a le spune altora despre puterea Sa, ar trebui să fie pentru noi lucrul cel mai natural din lume. Noi ne ocupăm prea mult de cele de jos. Să ne ridicăm ochii spre ușa deschisă a cerului, unde lumina Slavei lui Dumnezeu strălucește pe fața Domnului Hristos, care poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El. (Evrei 7:25)

Să-L laudăm pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor (Psalmul 107:4). Primim fără încetare harul lui Dumnezeu, și cu toate acestea, cât de puțină recunoștință îi arătăm, cât de puțin îl laudăm pentru ceea ce a făcut pentru noi. Tot ceea ce facem pentru slava lui Dumnezeu să facem cu bucurie, cu cântece de laudă și mulțumire, nu cu tristețe și pesimism. Pe aripile rugăciunii mulțumitoare, inima noastră se poate înălța mai aproape de cer. Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela proslăvește pe Domnul Dumnezeul nostru. (Psalmul 50:23)

Să venim deci, înaintea Creatorului nostru cu bucurie și adâncă închinare, cu mulțumiri și cântări de laudă. (Isaia 51:)

**Maria Sala,
educatoare**
Biserica
Baptistă „ Harul”,
Tg-Mureș

RECUNOȘTINȚĂ VS. NEMULȚUMIRE

Este importantă exprimarea recunoștinței?
Putem stabili o legătură între iertare și recunoștință?
Ce înțelegem prin recunoștință?
De ce să fim recunoscători și cui?
Ce loc ocupă recunoștința în viața noastră?

Sunt doar câteva întrebări care ne îndeamnă la meditație. Haideti să descoperim împreună dacă recunoștința o altă calitate de caracter- merită să o practicăm în viețile noastre.

Cu toții suntem conștienți că ne formăm caracterul prin deciziile pe care le luăm în fiecare moment al vieții. Putem stabili o legătură între iertare și recunoștință?

În numărul anterior al revistei „Suflet de femeie” am avut îndemnul să vorbesc despre iertare și efectele acesteia în viețile noastre. A ierta înseamnă „a-mi șterge din minte greșelile celor ce mi-au făcut rău și a nu păstra ranchiună” „...Un resentiment „păstrat cu grijă” ar putea prelua controlul asupra vieților noastre și ne-ar putea umbri motivele de a ne arăta recunoscători, de a ne exprima recunoștința. De aceea, să alegem a-i ierta pe cei ce ne-au făcut rău și să ne clarificăm perspectiva, astfel încât să ne putem manifesta recunoștința fără reținere pentru avantajele de care beneficiem chiar în mijlocul unor situații sau împrejurări neprielnice.

Ce înțelegem prin recunoștință?

Cu ajutorul dicționarului explicativ al limbii române, am regăsit numeroase definiții ale recunoștinței. Iată câteva dintre acestea:

- **Recunoștința, s.f., este obligația morală pe care cineva o are față de cel care i-a făcut un bine; recunoaștere a unei binefaceri primite; gratitudine.**

- **Recunoștința, s.f., este aducerea aminte cu dragoste, cu devotement a unei binefaceri primite; gratitudine.**

- **Recunoștința, s.f., este mărturisirea binefacerilor primite, gratitudine.**

Alte definiții ale recunoștinței:

- **Recunoștința este disponibilitatea de a aduce mulțumiri pentru binefacerile primite;**
- **Recunoștința este o atitudine sau o dovadă de apreciere.**

Mulțumire, apreciere, gratitudine- sunt cuvinte ce sunt folosite unul în locul celuilalt, dar fiecare dintre ele au un sens precis, astfel: Mulțumirile sunt expresiile rostite de o persoană care este recunoscătoare celor care i-au generat sentimentul de recunoștință. Exprimând cuvinte de mulțumire, acea persoană recunoaște faptulcă a beneficiat de un privilegiu, de o favoare, de un avantaj din partea cuiva. Gratitudinea – potrivit DEX- este sentimentul durabil de afecțiune, nutrit de o persoană față de cineva, pentru un bine făcut; obligație morală, recunoștință.

Aprecierea înseamnă a recunoaște o valoare în cineva sau în ceva. Ne exprimăm aprecierea atunci când prețuim o persoană, o idee, un obiect sau o experiență.

De ce să fim recunoscători și cui?

În legătură cu manifestarea sau exprimarea recunoștinței, în lumea în care trăim, identificăm două situații:

1. Întâlnim recunoștința nesinceră, manipulative, care este jignitoare asemenea nerecunoștinței; acest tip de recunoștință este determinată de un motiv ascuns sau de o motivație egoistă;

2. Cu emoție, întâlnim recunoștința sinceră, atunci când arătăm altora- prin cuvintele și faptele noastre- cât au fost de binefăcători vieților noastre.

Este dureros însă, că există în jurul nostru oameni care nu au simțit vreodată apreciere sau recunoaștere. Ar fi atât de ușor să însuflețim trăirile acestora arătându-le prețuirea doar folosind cuvinte calde, daruri sau un simplu „mulțumesc”.

Exprimându-ne prețuirea celor care ne

sprijinesc în dezvoltarea noastră spirituală, emoțională, fizică sau profesională, nu facem altceva decât să-i încurajăm ca ei înșiși să- și continue construirea caracterului și toți împreună, să contribuim la formarea unui organism sănătos.

Recunoștința nu este un sentiment pasiv- mental, ci este un mod activ de exprimare a aprecierii sau a mulțumirii.

3. Din momentul în care am conștientizat că cineva a contribuit la modelarea vieții noastre, trebuie să fim preocupați de a găsi metode ca să-i arătăm că- l respectăm. Nu putem cu adevărat să-i răsplătim pe ceilalți. Binele pe care oamenii și-l fac unii altora nu poate fi măsurat sau răsplătit în monedă. Respectarea celorlalte persoane este esența recunoștinței.

În afaceri, atenția la detalii dovedește prețuirea pentru partenerul de afacere sau pentru client și necesitățile lui, iar - de cele mai multe ori- chiar această prețuire face diferența dintre un client/ partener satisfăcut și unul nesatisfăcut.

La nivelul unei organizații se obține cu siguranță succesul doar dacă există o relație sănătoasă între angajator și angajați. Fiecare dintre aceștia au lucruri pentru care pot să fie recunoscători și deci, pot să- și manifeste recunoștința.

Acasă, acordând prioritate membrilor familiei- manifestată prin atenție, onoare, generozitate, disponibilitate, hărnicie, răbdare, ascultare, ordine, ș.a.m.d.- demonstrăm recunoștință și contribuim la crearea unui mediu de respect și de iubire. În Sfânta Scriptură, doar una din cele 10 porunci este însoțită de o promisiune extraordinară:

„ Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.” (Exod 20).

„ Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept.” (Efeseni 6:1)

„**Ce suntem, este darul lui Dumnezeu pentru noi; ce devenim, este darul nostru pentru Dumnezeu”**

De asemenea, este scris:

„Părinților, nu întârâtați pe copiii voștri, ca să nu-și piardă nădejdea”, (Coloseni 3:21); „Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri”, (Efeseni 6:4). „Învăța pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea”, (Proverbe 22:6).

Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune:

„Copiii – nu sunt o achiziție întâmplătoare, noi suntem responsabili de salvarea lor”. Aceste cuvinte ar trebui să ne cerceze pe fiecare dintre noi și să fim exemple de conduită pentru persoanele din jurul nostru, în ceea ce privește relațiile în familie, societate, la locul de muncă, etc.

În concluzie, recunoștința este o problemă de alegere, ea nu depinde de împrejurări. Dintr-o situație nefavorabilă putem învăța o lecție de valoare pentru care, o persoană înțeleaptă, va ști să fie recunoscătoare.

Există mulți oameni care se simt recunoscători pentru binefacerile primite, însă își exprimă aprecierea rar, foarte rar sau niciodată. La polul opus se situează persoanele care prețuiesc investiția celorlalți în viața lor (părinți, pedagogi, îndrumători spirituali, prieteni, autorități): aceștia au capacitatea de a recunoaște acest lucru și demonstrează practic aprecierea față de alte persoane.

De ce este importantă recunoștința?

→ **Recunoștința aduce încurajare**

→ **Recunoștința contribuie la menținerea sănătății mentale și fizice**

→ **Recunoștința clădește și consolidează relații**

→ **Recunoștința ne ajută să ne luăm ochii de la noi și să-i îndreptăm spre cei care ne-au dat o mână de ajutor; exprimarea recunoștinței are ca efect diminuarea criticii la adresa altora**

→ **Recunoștința ține cont de avantajele viitoare**

Aplicații practice ale recunoștinței în familie:

- Îndeplinește, cu toată inima, sarcini mărunte pentru ceilalți membrii ai familiei arătându-ți astfel recunoștința;

- Spune „mulțumesc membrilor familiei care îndeplinesc sarcini mărunte;

- Părinții își pot exprima încrederea și recunoștința pentru rolul pe care îl au copiii în familie;

- Planifică împreună cu ceilalți aniversările celorlalți pentru ca, fiecare, să se simtă prețuit și apreciat; Acordă-ți timp suficient ca să poți face lucruri considerate importante pentru ceilalți membrii ai familiei;

- „Mulțumesc, te iubesc, iartă-mă, sunt cuvinte-cheie, de o mare profunzime, pe care le folosim în relația personală cu Dumnezeu (relație pe verticală); ar fi bine să învățăm a valorifica aceste cuvinte și în relația noastră cu cei dragi, cu cei din anturajul nostru (relație pe orizontală).

Bibliografie:

Character First. Îndrumător pentru Profesori Școala Elementară, Seria 1, Cartea 7

Dicționarul explicativ al limbii române

Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament

Teodora- Maria Peica
Biserica Baptistă „ Harul” Tg-Mureș

asa mea

oglanda familiei mele

Când ne gândim la amenajarea căminului familiei, uneori, aspirațiile noastre sunt mai ambițioase decât ceea ce ne permitem; alteori se poate întâmpla ca inspirația să ne eludeze. În ambele cazuri, putem depăși impasul cu ajutorul și sfaturile unui specialist în design de interior. Indiferent dacă pornim acest proiect pe cont propriu sau dacă apelăm la un designer, trebuie să ținem cont de câteva principii de bază:

1. Bugetul dă tonul!

Scopul și anvergura proiectului sunt direct determinate de bugetul disponibil. Când alegem materialele de finisaj, mobilierul și accesoriile, trebuie să selecționăm aceste produse proporțional cu bugetul disponibil. Ceea ce dorim să evităm sunt situațiile în care comandăm un finisaj de pardoseala "high-end", ce ne înghețe mai mult de jumătate din buget, ca apoi să cumpărăm restul de finisaje de clasă calitativă medie. Rezultatul final al acestor situații tinde să fie dezamăgitor și greu de remediat.

2. Spațiul dictează proporțiile!

Indiferent dacă avem o casă sau un apartament de amenajat, se recomandă ca atunci când vizităm magazinele de mobilă, sau discutăm cu producători de mobilier, să avem la noi planul locuinței, cu dimensiunile clar indicate. Astfel, vom putea evita disproporțiile dintre spațiul disponibil și dimensiunile mobilierului ales. Nimic nu e mai dezamăgitor decât atunci când canapeaua aleasă cu drag dintr-un showroom de prezentare, odată instalată acasă, să fie nepotrivită spațiului de zi.

3. Suprafețe mari=culori neutre

Pentru a crea percepția unui spațiu cât mai generos, recomandăm culori neutre pentru finisarea pereților, și pardoseli cât mai unitare. E indicat să nu fragmentăm spațiile cu finisaje diferite pentru fiecare încăpere. Fundalul neutru odată stabilit, ne va permite să punem accentele de culoare dorite, la nivelul tex-

tilor (draperii, covoare, perne decorative, etc.), tapetului și obiectelor de decor. În felul acesta, ne va fi mult mai ușor să re-decorăm în funcție de sezon sau pentru un prilej de sărbătoare.

4. Stil de amenajare = stilul meu

E tentant ca atunci când ne alegem stilul de amenajare pentru locuința noastră, să urmăm cele mai noi trenduri, sau să încercăm să replicăm imagini văzute în revistele de specialitate. Înainte să ne încadrăm într-un anumit stil, e bine să ne întrebăm dacă acesta ne caracterizează. O amenajare reușită reflectă caracterul și spiritul nostru personal. Mai mult, spațiul astfel amenajat este o sursă zilnică de relaxare și inspirație. Nimeni nu își dorește să trăiască zi de zi într-un spațiu străin sufletului său.

5. Atenție la sindromul "Cotofoana"!

Indiferent de cât de mult ne plac obiectele decorative ce le întâlnim în casele prietenilor noștri, în reviste, pe internet sau în magazine, e bine să ne amintim că nu tot ceea ce ne inspiră se potrivește sau e chiar necesar să fie adus în casa noastră. Firul roșu al stilului nostru se poate pierde în cacofonia decorațiunilor; și - mai mult - spațiul astfel încărcat tinde să își piardă funcționalitatea. Într-o amenajare de succes, dincolo de orice stil am alege, primează funcționalitatea!

Când proiectul nostru de amenajare interioară devine mult prea complex, sau suntem într-un impas, uneori un sfat imparțial ne poate ajuta să schimbăm lucrurile într-o lumină nouă.

Designerul de interior este specialistul care ne poate ajuta să ne privim proiectul mai obiectiv, și consilierul care ne ajută să ne realizăm dorințele și să facem alegerile potrivite pentru proiectul nostru.

Mirela Iliescu
Designer de Interior

despre:

Școala "Debora"

La Școala "Debora" participă femeii din România, Moldova, Ucraina și diaspora, care doresc să devină mame spirituale pentru alte femei și lucrătoare de calitate în Împărăția lui Dumnezeu.

Școala "Debora" are ca obiective:

- echiparea femeilor după modelul biblic cu scopul de a sluji eficient familiei, bisericii și societății.
- dezvoltarea viziunii de a fi mame spirituale care se încadrează în trimiterea lui Hristos de a face ucenici și a apostolului Pavel de a se îngriji precum o doică de copiii lui spirituali, dorința femeilor mai tinere de a învăța din experiența femeilor mature,
- dezvoltarea darurilor spirituale, cultura onoarei
- părtășia profundă în unitate, dragoste și gingășie

Școala "Debora" durează trei ani, cu întâlniri de două ori pe an – într-un weekend din luna octombrie și luna martie. Anul acesta, va absolvi prima generație și așteptăm cu mult drag să ne contactați, dacă doriți să vă înscrieți la grupa din viitoarea generație:

Coordonatorii Școlii Debora:

LIGIA ȘI TIMOTEI SEMAN

Persoane de contact:

LIGIA SEMAN: 0771 631 6

MIHAELA CORDEA: 0763 618 805

E-mail: ligiaseman@yahoo.com

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru perseverența și dedicarea fiecărei Debore, pentru seriozitatea cu care au studiat și au pus în aplicare ceea ce am învățat împreună.

Câteva titluri dintre cărțile studiate în timpul școlii:

"Cum să studiezi Biblia în 28 de zile"

"Legământul"

"Cultivă-ți viziunea"

"Doamne, dă-mi o inimă dedicată ție"

"Cum să ai pasiune pentru Hristos" (studiul inductiv 2 Corinteni)

"Dacă vrei să fii ucenicul lui Hristos, trebuie să plătești prețul"

"Domnind peste împrejurările vieții"

"Vocația de mamă spirituală"

"Descoperă-ți darurile"

Prima Generație a Școlii "Debora"

LIGIA SEMAN - vorbind despre viziune și pregătind liderile de la Școala Debora pentru a fi coordonatoare a grupelor de studii biblice ale Conferinței Naționale a Femeilor de la Mamaia.

RODICA BACIU (realizatoarea emisiunii „Pentru noi, femeile” - Credo TV) - predând tema "Darurile spirituale", despre ce înseamnă ele, cum le putem identifica clar în viața noastră pentru ca astfel ne înțelegem chemarea.

ANGELA ȚIPRIȘAN
Am avut onoarea de a fi slujite de scumpa noastră soră și mamă spirituală pentru multe dintre noi. Ea, a dezbătut o temă practică despre ceea ce înseamnă în terenii biblici femeia și implicarea ei în slujire.

ALEXANDRU ȘI ALINA BUZILĂ
sunt profesori de studiu biblic inductiv și predau la Școala Debora. Fiecare întâlnire a Școlii a avut ca scop principal adâncirea în studiul Scripturii pentru a avea un impact real în această generație.

Proiectul Felicia

Un ajutor de viitor pentru Copii orfani din Kenia

KENIA

Populația = 46.729.000 în (2017)

Suprafața în km² = 580.370

Aproximativ 40,9% din populația țării au vârstă sub 15 ani. Analfabetismul este de aproape 70%. Cei mai mulți copii trebuie să lucreze pentru traiul zilnic al familiei, în loc să meargă la școală. Circa 3 milioane sunt orfani, dintre care 47% ca urmare a îmbolnăvirii cu SIDA. Peste jumătate din populația țării nu are acces la apă potabilă.

Multe mele misiuni de lucru în Uganda și în Kenia au fost mereu susținute cu multă căldură de soția mea Felicia. Mereu i-am povestit despre situația grea a oamenilor de acolo.

În anul 2007 Carmel Oprea de la Kalsdorf – Graz, Austria, făcea parte dintr-un grup de muncitori care au ajutat la construcția centrului creștin PAG din Avasi. Venit acasă, i-a povestit soției sale Florentina ce a văzut, auzit și experimentat acolo.

De aici s-a născut ideea, de a face ceva. Astfel, în anul 2008 a luat ființă proiectul „Florentina” care în urmă unei vizite la Graz, împreună cu Felicia, a transmis scânteia mai departe și în ei.

Revizuiindu-și memoria celor povestite de-a lungul anilor, ea a hotărât că trebuie să devină activă. În primăvara anului 2012 a început proiectul „Felicia” la Stuttgart, Germania.

În anul 2017 în urma unei noi vizite de lucru în Uganda de Nord unde a fost prezent și Nicolae Călușer din Grebenișul de Câmpie, România, scânteia s-a transmis mai departe. Impresionat de ce a văzut acolo, la întoarcerea în țară, a povestit cele văzute prietenilor săi. Persida Sas a avut același sentiment de mamă protectoare, precum în prealabil l-a simțit Florentina și Felicia. Ca o plantă firavă, proiectul a început să se extindă și în România.

Așa că, la ora actuală, avem proiectele „Florentina”, „Felicia”, și „Persida” unde în fiecare din cele trei țări, ele se ocupă cu mult devotament de bunul mers al proiectului de ajutorare. Astăzi, numărul copiilor sponsorizați prin proiect, este de 203.

La început, am luat copii doar din tribul „Luo” al provinciei Nianza, care se extinde în jurul lacului Victoria, de la granița cu Tanzania trece pe lângă Mihuru Bay și merge până la granița cu Uganda. De aici, în măsura creșterii numărului sponsorilor, proiectul se întinde și în celelalte provincii.

Care este conceptul?

Ajutorarea copiilor orfani, de ambii părinți sau numai de unul din ei, precum și copii din familii foarte sărace, prin sponsori care au dorința să ajute pe cei mai săraci dintre săraci.

În urma analizelor făcute cu Dr. Herbert Ros, care împreună cu soția Christiane, este de peste 50 de ani misionar în Uganda și Kenia, am convenit că suma necesară pentru a asigura școlarizarea și o masă pe zi, este nevoie de 30€ pe lună.

Copiii care sunt luați în proiect, sunt aleși la fața locului de către pastori, împreună cu pastorii regionali, sunt trecuți în lista de priorități regionale și la întâlnirile lunare în centrul creștin din „Awasi”, se discută și se hotărăște împreună cu președintele PAG ordinea listei centrale de priorități.

Din această listă, în ordinea priorităților, imediat ce se află un sponsor nou, copiii sunt introduși în proiect.

Modul de ajutorare!

Noi nu avem case de copii, ci dorim ca acești copii să crească pe cât se poate de bine, într-o atmosferă familială.

De aceea copiii orfani de ambii părinți, sunt luați de către familiile creștine în cercul copiilor lor și cresc împreună cu aceștia. Lucrul acesta se întâmplă deja înainte de a deveni parte a proiectului nostru. Deoarece și familiile acestea sunt sărace, nu au posibilitatea să-i trimită și pe ei la școală. Aici intervine Proiectul nostru, și face posibilă școlarizarea acestor copii.

Fiecare sponsor nou, aduce lumină în ochii copiilor, speranță și nădejde pentru un viitor mai bun, credință crescândă și bucurie în inima văduvelor, care își văd copiii în rândul celorlalți, știindu-le viitorul asigurat.

De dorit este să duceți un copil până la terminarea școlii primare. De acolo costurile cresc treptat și de multe ori este nevoie de doi sponsori pentru un copil.

Ne bucurăm însă, să vă putem anunța că între timp avem deja copii care au absolvit anul trecut facultatea, unul fiind medic, altul profesor de liceu, altul redactor, iar alții, absolvenți ai școlilor profesionale.

Fiecare sponsor poate oricând să renunțe la sponsorizare, fără să numească motivul.

Cum veți fi informați?

Dorința noastră este ca toți banii să fie folosiți pentru copii, așa că nu avem niciun angajat.

Datorită faptului că la fața locului, aria de răspândire a copiilor este mare și nu avem decât lucrători voluntari, ne-am hotărât ca odată în an să facem o întâlnire cu toți sponsorii în țările lor de origine, Austria, Germania și România, unde vom informa, vom arăta poze și vom avea discuții libere.

Noi, Felicia, Dr. Herbert Ros și cu mine am fost prezenți la toate întâlnirile de până acum și nădăduim să fie așa și în continuare.

În Kenia avem un prieten bun, Wiliam care a primit o motocicletă și un aparat de fotografiat și merge de multe ori distanțe mari, ca să facă poze și să scrie un scurt rezumat despre copil și situația lui. Cine vrea să ajute, dar nu vrea sau nu poate să doneze lunar, poate face aceasta și prin donații unice sau periodice.

Pe lângă ajutorarea copiilor, noi ajutăm și văduve, sau familii sărace. Le cumpărăm o vacă de familie, biciclete pastorilor și alte bunuri necesare. Pentru toate donațiile la sfârșit de an se elimină prin biserica locală din Stuttgart o dovadă de donație, care în Germania este valabilă pentru biroul de finanțe.

VREȚI SĂ AJUTAȚI?

Puteți face acest lucru, folosind datele de mai jos:

Datele de contact:

FELICIA KIRSCHNER

Riedstraße 23

73760 Ostfildern

Tel. +49 711 8706304

Mobil +49 157 88124933

Pentru cei din Germania, contul bisericii:

NEW LIFE CHURCH E.V.

IBAN: DE78 6009 0100 0525 5600 09

Volksbank Stuttgart eG

Hans si Felcia Kirschner

Biserica NEW LIFE CHURCH E.V.

Hartmann Ludwigsburg, Germania

Prajitură cu afine și lămâie

Afine, totul cu afine vara aceasta. Nu am descoperit de mult iubirea pentru afine, însă pot spune că aceste două deserturi au intrat cu siguranță în top-ul preferatelor mele! Foarte pufoase, un gust intens, iar în combinație cu lămâie sau banana sunt de-a dreptul perfecte.

Ingrediente:

- 2 ouă mari
- 200 grame zahăr
- 230 grame smântână
- 120 grame ulei de măsline
- 1 linguriță esență de vanilie
- 2 jumătate linguriță sare
- 250 grame făină
- 2 lingurițe praf de copt
- 1 lămâie
- 1 /2 lingură de amidon
- 450 grame affine proaspete
- Zahăr pudră (opțional)

Mod de preparare:

Într-un bol încăpător, batem ouăle și zahărul pentru aproximativ 5 minute, sau până obținem o compoziție tare și deschisă la culoare. Adăugăm smântâna, uleiul de măsline, vanilia și sarea și mixăm la viteză mică până se încorporează toate ingredientele. Separat, amestecăm făina și praful de copt. Adăugăm făina treptat, în compoziția pregătită inițial și mixăm încet. Nu prea mult, doar cât să omogenizăm aluatul. În final, adăugăm o lingură de suc de lămâie și o lingură de coajă de lămâie dată prin răzătoarea mică. Punem afinele spălate și uscate într-un bol separate și le amestecăm cu jumătate de lingură de amidon și o linguriță de lămâie. Se amestecă bine, până nu se mai vede praful alb (amidonul). Într-o tavă de 22 de cm, unsă cu puțin unt și tapetată cu hârtie de copt, punem jumătate din compoziția obținută, jumătate din cantitatea de afine, încă un strat de aluat și finalizăm cu un strat de afine (le împingem ușor cu spatula în jos, până întră de jumătate în aluat). O punem în cuptorul încins la 180 de grade, pentru 55 de minute sau până trece testul scobitorii. O scoatem din cuptor și o lăsăm 10-15 să se răcească în formă. Pentru că nu este o prăjitură foarte dulce, se servește cu zahăr pudră.

Tort cu afine și banane

Ingrediente

- 250 grame făină
- 10 grame praf de copt
- 1/2 linguriță sare
- 115 grame unt nesărat
- 200 grame zahăr
- 2 ouă mari
- 1 linguriță esență de vanilie
- 170 grame banana coapte pisate (aproximativ 2 banane)
- 120 grame lapte bătut
- 150 grame afine

Cremă:

- 227 grame unt nesărat
- 170 grame cremă de brânză
- 250 grame zahăr pudră
- 1 linguriță esență de vanilie

Mod de preparare:

Într-un bol, amestecăm făina, praful de copt și sarea și le punem deoparte. Într-un vas încăpător batem untul și zahărul la viteză medie, până devine spumos și deschis la culoare. Reducem viteza și adăugăm pe rând, ouăle, esența de vanilie și bananele pisate. Mixăm până omogenizăm toate ingredientele. Adăugăm 1/3 din cantitatea de făină, alternând cu lapte bătut (adăugăm de 3 ori făină și de 2 ori lapte; începem și terminăm cu făină). Adăugăm afinele și le încorporăm în aluat cu grijă, fără a le zdrobi. Împărțim blatul în 3 tăvi rotunde de 15 cm (6 inch), pregătite cu unt și foaie de copt. Coacem blaturile pentru 30 de minute, apoi le lăsăm pentru 10 minute să se răcească în formă.

Crema:

Batem untul și crema de brânză cu mixerul, la viteză medie, pentru aproximativ 2 minute, apoi adăugăm treptat zahărul pudră. Adăugăm esența de vanilie și mixăm până obținem o compoziție spumoasă. Asamblăm tortul, adăugând între blaturi un strat generos de cremă. Îl îmbrăcăm cu cremă și îl ornăm cu afine. Înainte de a-l gusta, îl lăsăm în frigider pentru cel puțin 20 de minute.

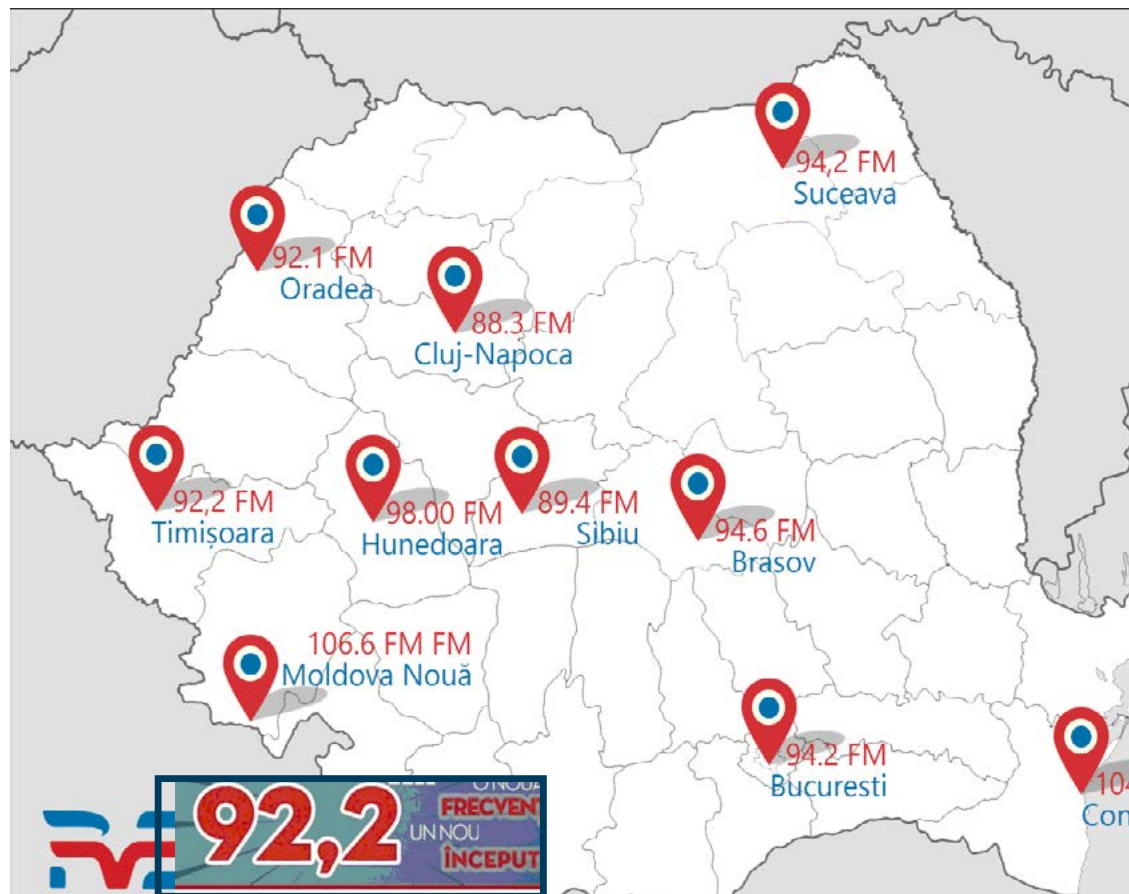
Natalia Zsoldos

Radio Vocea Evangheliei

Timișoara 92,2 FM,
rve-timisoara.ro
București 94.2 FM
Brasov 94.6 FM
Cluj-Napoca 88.3 FM
Constanța 104.4 FM
Hunedoara 98.00 FM
Oradea 92.1 FM
Sibiu 89.4 FM
Suceava 102.7 FM
Moldova Nouă 106.6 FM

Va multumim din suflet.
Domnul sa va binecuvanteze.

Cu drag,
Nelu Ciobota
Radio Vocea Evangheliei
Timișoara
0728276516

Sfaturi pentru concediu

Pentru o vacanță de neuitat, îți recomandăm un pelerinaj în ȚARA SFÂNTĂ, o destinație râvnită de creștinii din toata lumea, locul unde vei putea să te îmbogățești spiritual și cultural călcând pe urmele pașilor Domnului Isus.

CĂLĂTOREȘTE ȘI TU CU AGENȚIA EVANGHELICĂ El Nifla tours

I
S
R
A
E
L

El Nifla tours

Va invita într-o calatorie
UNICA si cu multa SEMNIFICATIE
pasind pe urmele Domnului
nostru scump ISUS
si la propriu si la figurat!

PENTRU DETALII SI INSCRIERI:

www.elniflatours.com
elniflatours@yahoo.com
00972-504611988
(Viber si whatsapp)

Pelerinaje
periodice
pentru toate
buzunarele!

Ghid
autorizat:
Pastor
Daniel Stanger

"Picioarele mi se opresc în portile tale,
Ierusalime! Ierusalime, tu esti zidit
ca o cetate facuta dintr-o bucata!
Acolo se suie semintiile,
semintiile Domnului,
dupa legea lui Israel
ca sa laude Numele Domnului."
Psalmul 122

O televiziune din suflet pentru suflet!

Venim în întâmpinarea celor
ce-L caută pe Dumnezeu prin:

- ▶ fragmente de programe
din biserici evanghelice
- ▶ emisiuni pe teme biblice,
cu un puternic impact moral-spiritual
- ▶ interviuri și reportaje de interes public
- ▶ evenimente, spectacole
și conferințe creștine
- ▶ videoclipuri cu Psalmi,
muzică și meditații biblice

Ne găsiți:

- ▶ în peste 200 de rețele de cablu
- ▶ în rețeaua Focus Sat
- ▶ în grilele digitale UPC,
Telekom TV și Orange
- ▶ live pe internet la adresa www.credo.tv
- ▶ live pe telefonul mobil sau tablete,
descărcând gratuit aplicația credo tv
- ▶ gratuit, montând o antenă individuală
(oriunde în Europa)

Satelit: THOR 6
Poziția orbitală: 1° W
Frecvența: 12456 MHz
Polarizare: verticală
Rata simb: 28.000 KSym/s
FEC: 7/8
V-PID: 1840 Kbit/s
A-PID: 128 Kbit/s
Norma: FTA

Dacă doriți să urmăriți Credo TV,
iar distribuitorul dumneavoastră
de televiziune nu are în grilă
acest canal, nu ezitați să renunțați
la contract, alegând una
din celelalte variante.

Contact: 0264 436 150 0728 192 123 contact@credo.tv

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.
Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro

